

Drømmen i livet!

Forfattere:
Astrid, Sofie, Marie og Jørgen Svenstrup

Drømmen i livet!

© 2016 Familien Svenstrup

Hjemmeside og foredrag: www.jordenrundtmedfamilien.dk

Billeder: Familien Svenstrup

Forlag: Selvudgivelse

Tryk: From-Grafisk A/S

Drømmen i livet!

*Dagbogsnoter fra 365 dage jorden rundt
med 2 voksne, 3 store børn og en gammel folkevogn*

af Astrid, Sofie, Marie og Jørgen Svenstrup

Drømmen i livet!

Jorden rundt i bil på 365 dage

Vi er en helt almindelig familie på 5, der i perioden 15. juli 2007 til 15 juli 2008 rejste jorden rundt i vores gamle folkevogn.

På afrejse tidspunktet var vi Astrid på 12, Sofie på 17, Marie på 19, Mette på 42 og Jørgen på 44.

I disse dagbogsnoter kan du læse om forberedelserne og nogle af de mange oplevelser undervejs. Noterne er lavet af Astrid, Sofie, Marie og Jørgen og dermed er det en unik mulighed for at opleve rejsen med forskellige øjne.

Formålet med bogen er at mindes rejsen og fortælle vores familie, venner og andre interesserede om eventyret. Forhåbentlig kan fortællingen også inspirere til nye eventyr. De er derude. Hvor vi bor, i Danmark, i Europa eller et andet sted i verden. Vi har alle muligheden, hvis vi tør gribe den.

”At rejse er at leve”

Jørgen
2016

Kapitel 0 Drømmen i livet

2006 – 14. juli 2007

Når de kan, kan vi også!

En søndag morgen i starten af 2006, læste vi på bagsiden af Fyens Stiftstidende om Gitte og Jan Bargholdt fra Brenderup, der med deres 4 børn startede ud med at køre jorden rundt i en gammel Toyota.

Vi havde på det tidspunkt kørt rigtig mange turer af 4 til 10 ugers varighed, og tankerne har ofte været der: Hvor ville det være fedt at fortsætte ud i det blå! Og det var vel egentlig ved at være tid til et større eventyr igen. Det var ved at være længe siden. Artiklen blev klippet ud og hængt til skue på drømmenes dør (køkkendøren – den hænger der endnu) og projektet modnedes alt imens vi med stor iver fulgte Jan og Gitte på vejen både i avisen og på deres hjemmeside.

Efter et stykke tid gik det op for os, at i sommeren 2007 blev Marie student, Sofie sluttede 10 klasse på efterskole og Astrid skulle i 5 klasse efter sommerferien. Det var det perfekte tidspunkt – vi satte målet og begyndte at spare penge sammen til rejsen.

Men hvor skulle vi hen?

Et fælles mål!

Der var ikke så meget diskussion – hvis vi alle 5 skulle tænde på projektet skulle vi jorden rundt. Men med så store “børn” med på rejsen vidste vi, at der skulle mere indhold i projektet end bare at komme rundt. Det har vi erfaret mange gange tidligere, at det er meget nemmere at holde hinanden ud, hvis der er en eller anden fælles anledning til at gøre de ting vi gør. Og det er næsten lige gyldigt hvad – en gang kørte vi rundt og så stavkirker i Norge.

Mettes søster bor i Schweiz med sin familie, hvor de er tilknyttet Our Chalet, der er verdensspejdercenter for pigespejderne. Vi havde besøgt dem (og drengespejdernes tilsvarende i Kandersteg, der ligger en dagsmarch væk over et fantastisk pas), og vi fandt ud af at der var 3 andre verdensspejdercentre i London, Indien og Mexico.

Vi kunne jo besøge dem alle – sikken et mål!

Da spejderbevægelsen fylder 100 år i 2007 er der jo samtidig en god mulighed for at gøre noget særligt. Vi er alle dybt involveret i spejderarbejdet og elsker det!

Med dette var der efterhånden et godt grundlag for et projekt, der kunne tilfredsstille os alle:

- Vi vil fejre spejdernes 100 års jubilæum med vores livs spejdertur
- Vi vil køre jorden rundt over land
- Vi vil besøge de 4 verdensspejdercentre
- Vi vil besøge spejdere i de lande vi kommer igennem, vise hvad vi laver i Danmark og lære nye ting af dem og fortælle det til andre

Dette kunne kun blive en kæmpe oplevelse for os alle.

Ruten

Den planlagte rute gik mod Øst....

Pga. for stor risiko ved at køre igennem det østlige Iran og Pakistan (kidnapning), var vi nødt til at ændre rute undervejs og den endelig rute blev således:

Danmark-Tyskland-Tjekkiet-Tyskland-Schweiz-Italien-Slovenien-Kroatien-Serbien-Bulgarien-Tyrkiet-Iran

Fra Iran sendte vi bilen til Mumbai i Indien og videre derfra til Seattle i USA. Imens fløj vi til Delhi.

Indien-Nepal-Tibet-Kina over land.

Jorden rundt med familien 2007-2008

The map illustrates a family's circumnavigation of the Earth from 2007 to 2008. The red line traces the following path:

- North America:** Starts in the USA, passing through Mexico, Guatemala, Honduras, Costa Rica, Nicaragua, and Panama.
- South America:** Continues through Ecuador, Peru, Bolivia, Argentina, and Brazil.
- Africa:** Crosses the Atlantic Ocean to reach South Africa, then travels north through Egypt, Sudan, Ethiopia, Kenya, Tanzania, Mozambique, and Zimbabwe.
- Europe and Asia:** Moves through Turkey, Greece, Italy, France, Germany, Poland, Czech Republic, Slovakia, Hungary, Austria, Switzerland, and the UK. Then crosses the Atlantic to North America.
- Asia and Oceania:** Travels through Japan, Korea, China, Mongolia, Russia, Kazakhstan, Uzbekistan, Turkmenistan, Afghanistan, Pakistan, India, Nepal, Bhutan, China, and Australia.

Key geographical features and labels include:

- Oceans:** NORTH ATLANTIC OCEAN, SOUTH ATLANTIC OCEAN, INDIAN OCEAN, PACIFIC OCEAN.
- Continents:** NORTH AMERICA, SOUTH AMERICA, AFRICA, EUROPE, ASIA, AUSTRALIA.
- Major Cities:** Mexico, Guatemala, Honduras, Costa Rica, Nicaragua, Panama, Ecuador, Peru, Bolivia, Argentina, Brazil, South Africa, Egypt, Sudan, Ethiopia, Kenya, Tanzania, Mozambique, Zimbabwe, Turkey, Greece, Italy, France, Germany, Poland, Czech Republic, Slovakia, Hungary, Austria, Switzerland, UK, Japan, Korea, China, Mongolia, Russia, Kazakhstan, Uzbekistan, Turkmenistan, Afghanistan, Pakistan, India, Nepal, Bhutan, Australia.
- Latitude Lines:** A yellow dashed line represents the Equator, and a red dotted line represents the Tropic of Cancer.

USA, Mexico, Guatemala, Honduras, Costa Rica, Nicaragua, Panama

Fra Panama sendte vi bilen til Gyuarquil i Ecuador og vi fløj samme vej

Ecuador-Peru-Bolivia-Argentina

Fra Buenos Aires i Argentina sendte vi bilen til Bilbao i Spanien og vil fløj til Spanien

Spanien-Portugal-Marokko-Spanien-Frankrig-Belgien-Tyskland-Danmark

50.000 km på 366 dage!

Forberedelser

Med dette udgangspunkt startede planlægning af projektet. Det er et stort projekt at planlægge en rejse som denne, og der er mange ting at tænke på. Vi skal have noget at køre i, penge at leve for, kan vi få fri fra arbejde og til sidst med ikke mindst alle de praktiske ting, der skal falde på plads. Det tager tid at planlægge og vi har brugt nettet samt bøger fra andre, der har gennemført lignende projekter som inspiration til at finde løsninger på vores udfordringer. I det efterfølgende videregiver vi en del af vores overvejelser og erfaringer – forhåbentlig til inspiration og glæde for andre.

Pengene

Der skal mange penge til at tage fri i et år – men de fleste mennesker har mulighed for at prioritere og vælge andre ting fra og dermed over længere tid samle penge sammen. Om ikke til et helt år så til en mindre drøm.

En vigtig ting er dog at have indrettet sin økonomi på en måde, så det er muligt næste at nulstille omkostningerne hjemme, mens man er væk. Det gøres lettest ved at være indstillet på at leje sin bolig ud mens man er væk og ved at undgå forbrugslån og lån i det hele taget. Især det sidste er en fælde, som kan få de fleste rejsedrømme til at bryde.

Men det er også som Helge Rude fra ”Familien på farten” et sted i en af bøgerne skriver: ”Hvis man skal vente på at man har alle pengene – så

kommener man nok aldrig afsted”. Alt andet lige er en rejse som denne et spørgsmål om prioritering og om at turde tage chancer – og hjemme hos os har vi stadig kun møbler fra loppemarkeder.

Bilen

Vi har i de sidste mange år haft en bil, som hele familien kunne sove i. Da beslutningen om rejsen var taget, havde vi en nyere fabriksbygget VW California. Vi havde faktisk besluttet at køre i den, men efterhånden som vi fik talt med andre, der havde gjort turen, blev vi klar over at det er en absolut fordel at have 4-hjulstræk. Også selvom planen ikke er at køre vild offroad. Når man kører rundt over overnatter, hvor man kan, sker det ofte at man kommer lidt væk fra vejen. Og engang imellem sker det, at man sidder fast og har problemer med at komme ud igen. Vi HAR prøvet det og den ene gang var det kun fordi vi var 2 biler at vi kom fri igen. Og denne gang er vi alene.

Efter rigtig mange overvejelser valgte vi at lede efter en ældre bil end den vi havde: En VW Transporter Syncro i T3 udgaven. I forhold til de nyere modeller er denne højere, meget mere terrængående og det er en stærk bil. Og så må vi leve med at det er en ældre model. Der er ikke mange af dem, men vi fandt en fra 1990 i Tyskland, som med lidt ombygning (bl.a. soveplads til 5), så ud til at kunne klare turen.

Specielt udstyr

Når bilen er på plads er der en række mindre ting, som også skal på plads. Og nogle lidt mere specielle ting skulle fremskaffes. Det brugte vi rigtig meget tid på, for vi havde ingen ide om, hvor vi skulle købe det.

Sandstiger

Benyttes til at lægge under hjulene, hvis man sidder fast i sand o.l. En ekstra sikkerhed, som er helt almindelig blandt offroad-folket. Der findes flere typer og nogle er så stærke at de kan fungere som en lille bro til bilen. Men de er også meget tunge og dyre – vi fandt priser og typer på op til et par tusinde Dkr. pr. stk. Men vi har valgt en letvægtsmodel, som ikke kan bære

bilen, men helt sikkert hjælpe når vi sidder fast. Vi købte en lang i aluminium, som vi fik leverandøren til at dele i 2.

Om det er den rigtige løsning ved vi ikke – men vi vurderede at vi med vores begrænsede offroad behov var godt hjulpet med denne løsning. Og vi fik aldrig brug for dem.

Ekstra brændstof

En gammel VW som vores kører kun 7-8 km på literen. Selvom der er en tank med 70 liter rækker det ikke langt, på de øde strækninger. Der er ikke meget plads i bilen i forvejen, så det eneste reelle sted vi kan have reservedunke med er på taget. Og igen er vi her begrænset – den del af taget der hæves når vi skal sove kan vi ikke læsse meget på, så der er kun over førerkabinen. Og tungt læs her forringer køreegenskaberne væsentligt....

Vi overvejede derfor muligheden af en ekstra tank, og via Sydfyns Autocamper fandt vi en mulig løsning i Tyskland hos et tilsvarende firma der er specialiseret i offroad med VW Syncro. Vi valgte dog en lidt billigere løsning – et stykke plade under bilens ene side hvor under det kan ligge fem 5 liters dunke. Sammen med en rund i reservehjulet har vi ekstra 30 liter godt gemt og ikkevejen. (sidstnævnte vil vi efter kort rejse dog fraråde. Der bliver meget varmt i reservehjulet, da det ligger lige under slangerne, der køler motoren.)

Dermed er vores rækkevidde øge med næsten 50%

Bagageplads

I en VW T3 Westfalia med 5 personer, der skal sove, køre og leve i bilen er der ikke meget plads. Vi var derfor fra starten klar over, at vi var nødt til at have bagage udenpå bilen også.

Boks på bagsmækken

Vi har sat en boks på bagsmækken med plads til 150 l ekstra oppakning. Den er monteret på en cykelholder og selvom der max kan lastes 50 kg. (hvoraf de 18 går til boksen), og selvom den er klodset at køre rundt med –

så er det en fin løsning til en del af den lettere oppakning. Vi havde store problemer med at finde ud af hvor disse købes, men det bedste er at søge hjælp hos de almindelig campingforhandlere, idet begge førende grossister på markedet har både cykelholder og bokse (som fås i flere størrelser)

Aluboxe på taget

På den originale Westfalia er det et hul til bagage over førerkabinen. I denne har vi valgt at sætte 2 aluboxe, der er netop så høje, at der kan stå en 3 liters blå gasflaske i den. I modsætning til boksen på bagsmækken er vægten ikke så kritisk på taget, idet der dog skal tages hensyn til køreegenskaberne. Derfor er det oplagt at sætte disse på taget og ved at bruge aluboxe kan vi låse dem af og også have andre ting deroppe.

Kapitel 1 Europa

15. juli - 13. august 2007

Tour d'Europa i kendte omgivelser

Første etape af vores lange rejse blev præget af indkøring og minder fra en nær fortid. Og så var det den uge Harry Potter kom på gaden..

Det var en varm afsked med Danmark. Mange varme rejsehilsener fra familie og venner og hedebløge i Nordtyskland og vi skulle kun køre til første tissepause i Sønderjylland før vi måtte have hjælp til at komme i gang igen. Turen var i gang.

Vi kom selvfølgelig sent af sted – der var meget der skulle ordnes i forbindelse med afleveringen af huset til vores lejer og pakningen af det sidste i bilen. Derfor tilbagelagde vi blot små 150 km inden vi parkerede for natten hos Hanne, Ralph, Maja og Frida, der beredvilligt og uden varsel lagde indkørsel til vores korte visit på trods af, at de var på vej på ferie. Tak for det.

Næste dage kørte vi mod Berlin. Ralph er tysk, og han har en onkel Fritz, som vi havde fået lov til at overnatte hos på i forbindelse med vores besøg i Berlin. Selvom vi ikke kender Fritz besluttede vi alligevel at tage imod tilbuddet – hvis vi vil opleve noget på denne rejse er vi nødt til at takke ja til muligheder som denne.

Dengang Tyskland efter krigen blev delt op i øst og Vest var der en del indbyggere, der blev bragt i en situation, hvor de blev skilt fra enten bopæl og ejendom eller familie. I forbindelse med murens fald og genforeningen var der således en del slægtsgårde i det tidligere Østtyskland, som den oprindelige slægt fik lov til at overtage, hvis de flyttede tilbage. Fritz benyttede denne mulighed og han bor i dag sammen med sine 3 sønner i den gamle landejendom i naturskønne omgivelser i landsbyen Schollen ca. 60 km. udenfor Berlin.

Allerede på dag 2 fik vi en god snak om historien, hvad der skete og hvorfor. Med hver sit udgangspunkt: Mette og jeg skal genopfriske, Marie og Sofie ser det ved selvsyn, de lige har lært i skolen og Astrid skal lære. Der er basis for mange timers skolelærersnak i familien. Så vi holder vores aftale med lærerne på Stige Skole.

I Berlin og de efterfølgende dage i Tjekkiet benyttede vi lejligheden til et hurtigt tilbageblik i historien. Berlin bærer stadig præg af at være inder opbygning, men også at historien er ved at blive genfortalt gennem talrige mindesmærker og symboler fra fortiden. I det nordlige Tjekkiet besøgte vi den tidligere jødiske koncentrationslejr Theresenstadt, som med alt sin gru mindede os om baggrunden til alt det andet vi havde oplevet. Man kan spørge sig selv hvorfor man opsøger den slags monumenter fra fortiden – men hvis vi ikke bliver ved med at blive mindet om fortiden glemmer vi den og historien gentager sig. Der er stadig mennesker, der seriøst benægter hvad der skete i koncentrationslejrene. Og i det tidligere Jugoslavien kunne for ikke ret lang tid siden opleve ting, der er beslægtet med det der skete under anden verdenskrig.

Det er længe siden vi har rejst i Østeuropa. Vi oplever forskellen fra tidligere og det er tydeligt at mærke på betydningen af murens fald, udvidelsen af EU og ikke mindste amerikaniseringen, der også er i gang her. Det er nok mest til det positive, men hvor der det dog vigtigt at forholde sig kritisk til at det gode vi sætter i gang! Det bliver spændende at opleve Tyrkiet, som vi også har rejst i for snart 20 år siden. Vi tænker, at der nok er sket større forandringer end vi umiddelbart regner med.

I Prag besøgte vi Karlsbroen og ”nød” hedeølgen og en lille campingplads nær centrum, der var så tæt pakket med campingfartøjer, som vi kun oplever det på parkeringspladsen ved Bilka ved juletid. Men igen – det nødvendiggør dialog med de andre campister og Marie og Sofie benyttede lejligheden til nogle timers kortspil over en Pilsner Urquell sammen med et par danske jævnaldrende motorcyklister.

Ingen skal tage til Prag uden at opleve kulturlivet. Det er fantastisk og aften efter aften er der tilbud af enhver art. Og det er til at få billetter – der findes

en udmærket central koordinering, som man bl.a. kan benytte på turistinformationen. Vi valgte at købe billetter til et sort teater, der oprindeligt blev skabt af en lokal kunstner i Prag i slutningen af 50-erne. De fleste har en forestilling om sort teater som noget med hvide handsker, der føres af skuespillere i sorte dragter på sort baggrund. Det er det, vi har set i TV. Men det er meget mere. Der findes et utal af teknikker, og kombinationen af skarpe selvlysende farver, rigtig belysning, mimik og teknikken bag det sorte teater gør det muligt at bedrage øjnene og fortælle historier hvor vasketøj og skuespillere flyver rundt i luften og rekvisitter, der uventet bliver levende og til en del af historien. Det er betagende og det bedste af det hele – det kan ikke gengives på TV. Der findes kun den ægte varer.

Og så betyder det mindre at det er det sammen stykke den vises igen og igen hver eneste aften for nye japanske, amerikanske, tyske og denne aften også danske turister..

Vi havde endnu et ophold ved et tysk badested ved Bodensee inden vi kørte videre til Schweiz, hvor vi nu holder nogle dages ferie hos Mettes søster Trine og familie. De bor her fordi Trines mand Lars er Center Manager på Our Chalet, der er et af pigespejdernes 4 verdensspejdercentre.

Den 1. august fejre vi spejderbevægelsens 100 års fødselsdag ved at deltage i Sunrise på Kandersteg, der er drengespejdernes verdensspejdercenter og som ligger i dalen ved siden af den vi er i. Det er nemlig drengespejderne, der har fødselsdag – og selvom vi (næsten) alle er piger er de blå spejdere i Danmark tilknyttet både pigespejderne og drengespejderne på verdensplan.

Men sådan er det ikke alle steder.

Adelboden

Familieferie og spejderoplevelser på de 2 verdensspejdercentre i Schweiz – Our Chalet og Kandersteg. 2. august går det videre mod øst.

Et af pigespejdernes verdensspejdercentre hedder Our Chalet, og det ligger i en smuk dal i Adelboden i Schweiz. I øjeblikket er det en dansker, Lars Bo

Vandring i passet fra Our Chalet i Adelboden til Kandersteg i nabodalen.

Petersen, der er øverst ansvarlig på centeret. Lars kom til centeret i vinteren 2006 sammen med sin familie, og da Lars er Mettes svoger, besøger vi med jævne mellemrum Adelboden. Derfor har vi også valgt at starte vores rejse med en lille ferie her.

Adelboden er en rigtig alpeby for enden af 30-40 km snoet bjergvej, hvoraf de sidste 18 er blind med Adelboden placeret for enden.

Udover at huse Our Chalet gennem 75 år er Adelboden et meget stort skisportssted, som hvert år besøges af utallige skiturister. I januar er byen hvert år vært for World Cuppen, og denne begivenhed sætter byen på den anden ende. I de dage mangedobles indbyggertallet. Vores værter, Trine og Lars med deres familie, bor stort set for enden af World Cup-pisten.

Det daglige liv i Adelboden er meget specielt. Byen ernæres i vid udstrækning af indtægter fra turisme sommer og vinter. Men som en kontrast til turismens overflodighedshorn af luksus, mærkevarer, restauranter og kostbare, udfordrende aktiviteter, der tilfredsstiller de

mange turisters behov for aktiv ferie, er der under facaden et lokalt liv, som står i skarp kontrast til turistindustrien.

Indbyggerne i Adelboden er oprindeligt bjergbønder, som lever af kvægdrift, der hovedsageligt anvendes til mælke- og osteproduktion. Om vinteren er kvæget indendørs i stalde på gårdene rundt omkring i byen, og om sommeren drives kvæget op i bjergene, hvor bønderne følger med og lever på "alp" hele sommeren, mens de producerer ost og dyrker hø, som gemmes som foder til den lange vinter.

Eventyr på løbehjul i bjergene i Adelboden.

I modsætning til de industrialiserede landbrug vi kender i Danmark, er alpebøndernes vilkår meget mere, som vi kender det fra de små husmandssteder for 50-100 år siden. Automatiseringen er meget lille - det er simpelthen ikke muligt at gøre anderledes på de stejle skråninger på græsmarkerne i Alperne. Derfor er det nødvendigt at få noget ud af det hele,

Afskedstur i solskin med familien i Adelboden.

og man oplever en bondekultur, der er præget af dybe traditioner og stor nøjsommelighed, som vi som moderne europæere nemt kan trække lidt på smilebåndet af.

Eksempelvis er græsset helligt! Der værnes meget om græsmarkerne, der klippes 2-3 gange om året med specielle terrængående traktorer. Der er meget få haver - det er udlagt til græsmarker. Det er bandlyst at gå og køre på markerne. Græsset passes og plejes og alle i familien hjælper til med at vende høet - ofte ved håndkraft. Meget af græsset gror under de mange kilometre skiløjer, vi munter os på om vinteren.

Og køerne er hellige! Hvert år i foråret kåres og præmieres årets ko i dalen. Og når sneen er ved at være væk, aftaler bønderne det nøjagtige tidspunkt for flytningen af kvæget til bjergene. En tidlig morgen mødes alle i dalen i stiveste puds med folkedragter og alpehorn. Og i fællesskab drives kvæget op af de smalle bjergstier i stor andægtighed. En lokal folkefest dybt forankret i mange, mange års traditioner.

Ligesom i andre befolkninger, der lever nøjsommeligt og i stor afhængighed af naturen, spiller troen en stor rolle for indbyggerne i dalen. 10-15 forskellige kirkelige organisationer har stor tilslutning her, og hver søndag holder hele byen lukket mens missionshuse og kirker giver den nødvendige ro til dalens faste befolkning. I Adelboden er søndagen fri for arbejde og ve den, der hænger vasketøj ud på den hellige søndag...

Støtteordninger og turisme er med til at holde livet og traditionerne i dalen i gang og dermed at skabe en pudsig kontrast, der giver stof til eftertanke.

Som turister i denne fantastisk smukke dal har vi naturligvis benyttet os af de mange muligheder sammen med vores familie, i den uge vi har været her. Vi har også haft tørklæde og uniform på en del, idet vi har deltaget i mange spejderaktiviteter på Our Chalet, ligesom vi deltog i den officielle markering af spejderbevægelsens 100 års fødselsdag ved en ceremony sammen med 2500 andre spejder. Som turister i denne fantastisk smukke dal har vi naturligvis benyttet os af på Kandersteg spejdercenter i nabodalen.

Nogle af os har benyttet chancen til at sove udenfor den trange plads i bilen - på trods af ligeså trange pladsforhold hos vores værter. Hvor der er hjerterum er der husrum!

Det har været utrolig dejligt for os alle at besøge familien og tage afsked, men rejsen trækker. Nu skal vi mod øst!

Oplevet af Jørgen

Our Chalet - vores schweiziske hjem i bjergene

Oppe af bjerget næsten helt oppe på "alp" ligger vores hjem i bjergene, WAGGS' verdensspejdercenter, Our Chalet. Centerets placering er bl.a. valgt for den fantastiske udsigt, og sandt er det, udsigten fra Our Chalet er flot. Til alle sider omkranses dalen, som ligger et stykke forinden for Our Chalet, af de schweiziske alper. På en solskinsdag står de vilde forrevne istidsbjerge som en skarp kontrast mod den intense blå himmel.

Vi venter på solen og ceremonien Sunrise ved spejderbevægelsens 100 års fødselsdag sammen med 2500 andre spejdere i Kandersteg.

Området omkring Our Chalet giver mulighed for en masse forskellige spejderaktiviteter. Hiking, adventureparker, white river rafting og meget mere. Essensen af aktiviteterne er, at de tager udgangspunkt i den fantastiske og rå natur, som er lige her.

I løbet af den gode uge vi har været her i Schweiz, har vi haft vores gang på centeret. Sofie og Marie som ”deltidsvolontører” og resten af familien har deltaget i lejrball, aftensmad på centeret og aktiviteterne. Blandt de aktiviteter vi har deltaget i er en tur i adventureparken, og fejringen af Our Chalets 75års fødselsdag. Adventureparken er en oplevelsespark, hvor man i klatresele og sikret med karabinhager flyver på svævebaner højt højt oppe i luften, balancerer på broer, der kun består af usikre bjælker eller en tynd snor som line. En udfordrende oplevelse for de højdeskrække.

Med Chaletets fødselsdag ramte vi faktisk ind i en stime af festivitas, da Chaletet fyldte år den 31. juli, spejderbevægelsen fyldte 100 dagen efter altså den 1. august, som samtidig er Schweiz' nationaldag. Chaletets fødselsdag blev fejret med internationale spejderaktiviteter for de inviterede spejdere. Spejderbevægelsens fødselsdag blev fejret med den internationale spejderaktivitet Sunrise, hvor spejdere fra hele verdens så solen stå op. Vi fejrede Sunrise sammen med ca. 3000 andre spejdere på spejdercentret Kandersteg, som ligger i nabodalen. Og endelig fejrede vi nationaldagen med fyrværkeri og god mad.

Our Chalet er på godt og ondt et pigespejdercenter. Det betyder ikke, at drenge ikke er velkomne, piger har bare en helt særlig status som gæster på centeret. De fleste af centerets gæster er da også piger. Det sætter bl.a. sit præg på det obligatoriske spejderlejrball. Da nogle af os (Sofie, Marie og Jørgen) var til lejrball på centeret, blev vi præsenteret for et hidtil ukendt udvalg af sanglege. Noget pigespejdere men også bare andre spejdere generelt åbenbart holder meget af. Det var lidt af et chok for os danske spejdere, som er vant til lidt mere afdæmpet fællessang. Men alt i alt har det været en god oplevelse at besøge vores hjem i bjergene som Our Chalet kaldes. Og jeg tror roligt, at vi kan sige, at det ikke er vores sidste besøg.

Oplevet af: Marie Gro Svenstrup

1. August, Kandersteg Schweiz: SUNRISE

”Godmorgen, I skal op nu” stemmen skærer sig vej gennem dunsoveposen og ind i min søvndrukne øregang. Mit armbåndsur bekræfter min fornemmelse af, at jeg burde blive liggende mindst to timer endnu. Jeg stikker hovedet ud af teltet og lader den kølige morgenluft kærtegne mit endnu forsovede ansigt. Duften af morgenkaffe trækker min opmærksomhed hen mod bilen.

Jeg bliver beordret i uniformen, og kort tid efter begyndes opstigningen til et af mit livs største og mest betydningsfulde spejderoplevelser – Sunrise, dette enestående arrangement, hvor spejdere over hele verden den samme

dag (1.August) ved solopgang mødes til små og store ceremonier rundt omkring i lokalområderne, for at fejre og mindes at spejderbevægelsen i år fylder hundrede år.

Feststemning på Sunrise. Mens vi venter på solen er nogle amerikanske spejder hoppet i den iskolde bjergsø.

Da jeg ankommer til pladsen ved den blanke dyblå sø, hvor det er blevet planlagt at alle de spejdere fra hele Europa og omegn, der har valgt at holde sommerlejr på Kandersteg Verdensspejdercenter i Schweiz, og deltage i den specielt til lejligheden arrangerede lejr KanderJam, og hvor jeg og min familie også har fået lov at deltage lidt.

Vi får udleveret morgenmad af de frivillige fra centeret oppe ved søen. Folk slår sig ned på tæpper, jakker og andet underlag, i det våde græs på skrænterne rundt omkring søen, der går dog ikke længe før de første har spist deres mad og derfor begynder at synge, danse og lege for at holde varmen i det småkolde morgendis.

Fra min plads kan jeg se nogle hollændere, der laver noget jeg tror er, fagte- og sangleje for børn, til en lille medbragt ghetto-blaster, længere væk kan jeg skimte nogle skotter i kilt der råber nogle løjerlige repeat-after-me råb bl.a. om et loddent får. Hvis jeg drejer blikket yderligere får jeg øje på indtil flere der efterligner den støvledans jeg netop selv har udført med min søster. Nede i vandet har nogle modige drenge og lidt piger, valgt at gå den modsatte vej, de har medbragt badetøj og er nu hoppet i det ellers meget kølige søvand.

Skotske spejdere synger og dansen i ventetiden på solen.

Efter noget asen masen og møffen er de 2500 spejdere kommet på plads foran højtalerne, klokken nærmer sig tidspunktet, hvor talerne skal holdes, men pludselig folder seks farvestrålende skærme sig ud på himmelen over os. De seks faldskærmsudspringere lander elegant på den modsatte bred af søen, bukker og vinker til det hujende og klappende publikum.

Kort herefter kom solen over bjergtoppende, først ramte den dem der stod østligst og fik dem til at klappe endnu mere og så i løbet af få minutter ramte

den hele menneskeflokk, dette gav en bølgeeffekt af klapsalver, da folk jo klappede så snart solen ramte netop dem.

Så blev det oprindelige spejderløfte læst højt og der blev givet tid til at de forskellige nationaliteter og grupper kunne udføre deres ritualer vedrørende deres spejderløfte. Derefter blev der holdt taler to styks, begge korte men præcise og udført på både engelsk, tysk og fransk. Så var det slut og folk begyndte stille og roligt at gå ned af bjerget igen.

Nede i dalen var der aktiviteter i hele Kandersteg by, der var mulighed for alt fra pionerarbejde, hoppeborg, små vand- og boldtaktiviteter, svømmebassin, minigolf og klatring. Alt sammen gratis for både spejdere og borgere, så her tonsede unge som gamle rundt i solen, hele formiddagen og det meste af eftermiddagen.

Oplevet af: Sofie Freja Svenstrup

Mod Tyrkiet

Efter næsten 10 dage på landevejen uden særlig meget komfort holder vi nu et par tiltrængte hviledage i den lille badeby Sile ved Sortehavet 70 km nord for Istanbul. Luften er op mod de 40 vandet 30 - vi måler ofte vandets temperatur i den tid Mette kan holde ud at være i vandet. Og hun blev i meget længe.

Her er bare dejligt. I skrivende stund kaldes der til bøn i den nærliggende moske og i går aftes må der have været tyrkisk fest i byen – høj og anderledes musik og sang, som vi ikke rigtig forstod. Jo - vi er i Tyrkiet nu og vi er alene, ikke ret mange forstår hvad vi siger. Nordkysten er ubeskrevet i vores guides, men det er tydeligt at dette sted er et stort mål for de lokale fra Istanbul.

Turen hertil gik fra Adelboden via Kandersteg, hvor Sofie og Marie fik lejlighed til at gense nogle af de nye venner, de mødte der i dagene før. Heriblandt nogle amerikanske spejdere fra Colorado. Det virker som en god og holdbar kontakt, som vi satser på at benytte, når vi kommer så langt.

Klar til afgang fra Our Chalet.

Fra Kandersteg gik turen igennem en lang tunnel med bilen på et tog - det har vi aldrig prøvet før, så vi var lige ved at blive fanget i at holde mellem 2 togvogne!! Det styrtregnede denne aften og der var stejle sider på den anden side af tunnellen, så det blev sent inden vi fandt et sted til natten lige før den italienske grænse.

I Italien ankom vi til hede bølge og vi ramte ind i en stor ud og hjemrejsedag ved Venedig. Det hele gik helt i stå og varmen bagte fra en skyfri himmel. Et forsøg på at komme ud af køen ad en anden vej medførte bare flere biler og mere trafik på mindre veje. Dagen endte med lørdagshygge i kanten af en majsmark. (om lørdagen ser vi film - vi har lånt en masse DVD, og vi har besluttet, at disse hører til lørdag aften).

Dagen efter søgte vi til Gardasøen, og her lykkedes det efter en del søgen at finde en autocamperplads lige ned til vandet, hvor man afregnede for den tid man var der. Vi kender denne type pladser fra andre steder - de er meget billigere og tilbyder præcis det vi efterspørger: Sikkerhed, toilet,

måske bad og ofte internet. Og så en ekstrem central beliggenhed – lige der hvor det hele sker. Til gengæld er der ingen telte - det er 100% autocampere.

Og vi fik badet i Gardasøen (dejligt) og opdateret hjemmesiden delvist.

De kommende dage skulle gennem Slovenien, Kroatien, Serbien og Bulgarien. Vi forventede ikke meget komfort og slet ikke bademuligheder på denne strækning, så derfor belsuttede vi runde kysten i Trieste, så vi lige kunne mærke Middelhavet også. Det var skønt i varmen og vi fik lejlighed til at prøve det vores snorkel og dykkermasker af i praksis. Det kræver lidt øvelse - det var lidt ligesom at drikke saltvand med et sugerør!! Men fisk var der - og det var skægt.

Turen gennem Slovenien og Kroatien var nem. De er kommet godt med og man fornemmer betydningen af den tætte relation til EU. Vejene var gode - og priserne næsten de samme som i Europa. Især i Kroatien oplevede vi en optimisme som stod i skarp kontrast til turen gennem Serbien. Det var barskt. Krigens gru har sat sine spor og de er ikke kommet helt op igen. Det gav anledning til nogle gode samtaler om krig og fred.

Da vi for 17 år siden kørte til Tyrkiet gennem Bulgarien, så vi næsten det samme som denne gang. Vejene var blevet lidt bredere og bilerne lidt nyere - men ellers var det det samme. I den ende vi kørte i, har de endnu ikke set mulighederne i turisme, så som i Serbien var de campingpladser, der var vist på kortet ikke eksisterende. Til gengæld var benzinpriserne stort set ligeså høje som hjemme. Vi har endnu ikke kunnet købe benzin billigere end vi kan om søndagen i Odense - og især her i Tyrkiet er det helt galt - prisen er konstant mellem 10 og 11 kr. pr. liter.

De fleste overnatninger på vejen gennem Bulgarien og ex-Jugoslavien skete på overvågede rastepladser af svingende kvalitet. Vi så derfor meget frem til at komme til Istanbul og få et bad og lidt komfort på campingpladsen her. Men ak og ve - efter først at have ledt flere timer efter pladsen viste det sig at den var lukket - ligesom de 2-3 andre campingpladser. Men der holdt 8-10 andre campere i samme situation og vi tilsluttede os skaren, betalte en plattenslager de 50 kr. for at blive der og benytte adgangen til den ene

vandslange med ikke drikkevand samt toilettet på tankstationen ovenfor. Øv - det var værre end at overnatte på rastepladserne.

At der så samtidig var urimeligt varmt og mange stikkende insekter om natten gjorde opholdet til lidt af en udfordring, ja så var det ikke et ophold vi vil mindes med glæde. Men vi fik set det vi skulle i Istanbul og mindet om, at byen ER seværdig og at vi SKAL tilbage engang på en uges charterferie og se det hele grundigt.

Camping på lukket campingplads i Istanbul. Ikke skønt, men nogenlunde sikkert.

Istanbul har omkring 20 mio. indbyggere og er dermed 4 gange større end Danmark! Det tog det meste af en formiddag at frigøre os fra byen og komme til denne dejlige plet vi opholder os på lige nu. Vi har badet, vasket tøj og hyget os. Og så har vi mødt nogle ligesindede VW-freaks, der mødes et par gange om måneden på denne plads. De have både T2, T3 og T4 med i flotte istandsatte udgaver. Det viste sig at flere af dem var i internetbranchen - designerer og de have mødt hinanden over nettet gennem den fælles interesse for VW-rugbrødet. En af dem har en magen til

vores - og han havde en kontakt til en god mekaniker i Istanbul. Så i morgen kører vi tilbage til Istanbul og ser om vi kan få løst det lille problem vi har haft med bilen hele vejen: Den gamle dame kan ikke lide varmen. Og når det er rigtig varmt kniber det med at holde gang i hjulene og nogle gange skal hun have et skub for at komme i gang.

På sightseeing i Istanbul.

Kapitel 2 Gennem Tyrkiet

13. august – 29. august 2007

Sortehavskysten

Vi havde indstillet os på nogle dage på hotel i Istanbul, men sådan blev det ikke. Beskrivelsen af værkstedets beliggenhed var perfekt, og selvom det lå i midten af Istanbul brugte vi ikke meget tid på at finde det.

Efter en systematisk gennemgang af det elektriske system på bilen blev konklusionen at tændspolen blev skiftet til en nyere. Fejlen er periodisk, og vi ved ikke om det er løst helt. Men den trækker noget bedre, specielt op ad bakkerne og i skrivende stund har vi kun haft startproblemer 1 gang.

Vi kørte til Istanbul kl. 10 mandag morgen, var der ved middagstid, forlod værkstedet igen kl. 2 og var tilbage på kysten til sen aftenmad. Og kun 30 tyrkiske lire fattigere (130 kr!!) for de 2x2 timers arbejder, nye kabler og en udskiftet tændspole. Billigere kunne det vist ikke gøres.

De kommende dage kørte vi langs kysten og overnattede på det ene lækre badested efter det andet. I Tyrkiet er det tilladt at campere overalt, det er nærmest en tradition at gøre det. Og da vi et sted væltede ud af bilen og slog lejr i den lille bil var der en tyrker, der nikkede anerkendende: 'The tyrkish way!!' Mange mennesker, lidt plads og så enkelt som muligt.

Sortehavskysten er meget lokal – hele vejen har vi stort set kun mødt tyrkere. Det har til gengæld været en fantastisk oplevelse at mærke deres venlige gæstfrihed. Selv når vi kommer kørende bliver vi mødt med begejstrede tilråb.

Vi havde forberedt os hjemmefra på en lang rejse langs kysten med te plantager. Så overraskelsen var stort da vi opdagede, at det ikke passer. Teen hører til på den sidste del ved Rize, men på hele den første del som vi kørte af, lever de af nødder!

Et sted på den første del af strækningen kom vi gennem en lille landsby, hvor de havde høstet nødder og var ved at pille skallerne af dem efter tørringen. De brugte en maskine, som vi aldrig har set før til det, og i stedet for at køre forbi, som ofte gør, vendte vi bilen og gik hen og spurgte om vi måtte kigge og tage billeder. Og igen gæstfriheden havde ingen grænser, vi blev mødt med store smil og mens vi hjalp med at løfte den tunge sække på ryggen af den gamle koner blev vi introduceret til nøddeproduktionen. Og vi gik derfra med 2 kg nødder – som de ikke ville have penge for!!

Og sådan har det været hele vejen langs kysten. Kun glade og stolte ansigter og åbne arme.

Badning og kilometervis af snoede veje bliver dog også for meget på et tidspunkt, og da vi nåede Sinop blev vi enige om at køre sydover til Kappadokien, som ligger ikke ret langt fra Nemrut Dag vi også skal besøge. På første overnatning inde i landet havde vi fundet et idyllisk lille vandigssted til overnatningsplads. Men sådan skulle det ikke være.

Oplevet af Jørgen

Besøg hos en tyrkisk familie

Når man sådan rejser rundt i verden sker der jo mange uforudsete ting, sådan en oplevede vi lørdag den 18/8.

Vi var kørt af landevejen og havde fundet et lille holdested på noget græs ved et vandingssted, vi havde forhørt os hos en mand der stod ved vandtruet da vi kom, om det var okay at vi overnattede der.

Efter aftensmaden puslede vi rundt og forberedte det faste ugentlige højdepunkt; lørdagsfilm.

Mens jeg var ved at lave popcorn glanedes jeg lidt ud af vinduet, og pludselig kom en lille hvid bil kørende på den lille vej der gik tæt forbi vores overnatningsplads, han parkerede i vejsiden og steg ud med sine to små sønner. Vi gik selvfølgelig om og snakkede med ham, og det viste sig at han var ægtemand til en af de koner vi havde set komme gående forbi, mens vi

Gæstfrihed hos familie på landet i Kurdistan.

sad og spiste. Han inviterede os til at komme og sove i hans hus, men vi takkede nej da vi allerede havde pakket bilen ud, han prøvede flere gange at overtale os til at komme og besøge ham, vel og mærke uden at kunne et ord engelsk, al samtale foregik på tegnsprog. Efter lidt tid kørte han igen.

Ca. 20 minutter efter kom manden tilbage, nu med sin kone og ene datter, de havde medbragt varm mælk og frisk feta, de instruerede os i at drikke den varme mælk med sukker.

Efter lidt tid og en ordentlig portion gæstfri tyrkisk overtallig, pakkede vi alligevel sammen og fulgte efter deres bil til deres store villa.

Inde i villaen blev vi vist ind i en stue med sofaer og sofastole op af alle fire vægge, her sad vi og forsøgte at kommunikere med alle de mange beboere i huset, der var alle aldersgrupper lige fra en lille baby på omkring et år til

Uforglemmelig gæstfrihed hos et stor tyrkisk landfamilie i det østlige Tyrkiet.

en gammel bedstefar der var så forkrøblet at han knapt kunne gå og måtte støtte sig til to stokke for at komme rundt. Imellem dem var der en masse børn, en bedstemor, to mødre og nogle mænd, indimellem kom der en ny mand ind af døren eller der var en der gik.

Efter noget tid gik vi alle ud i haven hvor de var i gang med at stege en kylling over bål.

Da kyllingen var færdig blev vi sat ved et lille bord på terrassen. Bordbenene var ikke mere end 20 cm. Så vi sad på puder på et tæppe rundt om det lille runde bord. Her fik vi serveret alskens mad og frugt på tyrkisk maner, og vi kæmpede en sand kamp for dels at gøre og opføre os rigtigt og for at spise al den mad vi blev budt, for vi havde jo spist aftensmad.

Efter maden kom vi ind i stuen igen, her fik vi serveret te af små glas med masser af sukker, som tyrkerne bedst kan lide det.

Da vi havde drukket vores te kunne vi endeligt gå i seng, efter en lang og oplevelsesrig aften.

Oplevet af: Sofie Freja

Sjove dyr vi har set

Kolibri:

Den lille fugl som vi tror er en kolibri er ret sjov og den basker meget hurtigt med vingerne så man kan faktisk ikke se at den basker med vingerne man kan bare se at vingerne bevæger sig.

Vi har set den lille fugl to gange, og man skulle altså ikke tro at det er en fugl fordi at den er så lille.

Isfugl:

Vi har set en isfugl og den var vildt flot den havde sådan et blåligt skær og den var bare så flot

Og så så vi den faktisk ret tæt på. Den fløj sådan en lidt stor runde rundt op bilen når den opdagede os og så var den væk i lidt tid og så lidt senere kom den igen.

Hærfugl:

Vi har sovet sådan et sted vor der nærmest var en hærfugle familie og de var bare så flotte der var nogle træer rundt om os som de sad og skrattede i om morgenen der var også en som hoppede rundt på taget så vi kunne kigge ud af vinduet i taget og se den.

Redningsaktionen for skildpadde:

Marie Sofie og jeg hjalp en skildpadde over vejen den var nået halv vejs over men ikke helt. Den behøvede ikke være bange for bilerne kunne godt se dem for de kørte nemlig lige over så skildpadde var inde mellem hjulene. Da Marie havde båret den over vejen satte hun den ned ved siden af en anden skildpadde.

Oplevet af Astrid.

Fra Kappadokien til Irans grænse

Siden sidst er der sket en masse ting her i bilen. Vi har skiftet vores favoritudtryk ”det står i guiden” ud med et nyt: ”Hulla hulla” udtalt med langtrukne a’er og godt med intonation. Ordene bliver ofte efterfulgt af et hoftevrik eller to, for ligesom at understrege stemningen. Udsiftningen af favoritudtrykket har sin helt egen logiske forklaring, Sofie har nemlig købt hendes souvenir her i Tyrkiet - et mavedansersæt. Så nu har hun udstyret til at danse hulla hulla for os alle sammen. Indtil nu er det dog kun blevet til en kort forestilling, da hun skulle vise os dagens indkøb. Men måske får vi det at se igen, inden det bliver pakket ned og sendt hjem.

Grunden til, at Sofie overhovedet kunne finde et mavedansersæt er, at vi har været en tur forbi Kappadokien, som er en egn i Tyrkiet, der er berømt for sine stengrotter. Grotterne er udgravet i den bløde stenart tuf med håndkraft. Områdets berømted betyder selvsagt turister og altså shopping-mulighed for Sofie, så hun kan få det mavedanser-sæt, hun har haft kig på siden Istanbul. Vi har selvfølgelig også benyttet os af muligheden for at se de berømte grotter, og det var bestemt et kig værd. Kirker med smukke og genarbejdede freskoer, et hav af kapeller og store underjordiske byer.

Kirkerne og kapellerne var flotte, men jeg tror den underjordiske by gjorde størst indtryk på os.

Byen består af grotter udgravet ned til 70 meters dybde i jorden, så der er et stort grottekompleks fyldt med huler, der er i stand til at rumme omkring 20.000 mennesker plus forrådslagre, der var store nok til at brødføde befolkningen i flere år. Ganske imponerende. Og en smule klaustrofobisk at besøge.

Efter Kappadokien er målet for alvor blevet Iran. Derfor har vi kørt en masse. Vi har faktisk kørt så meget, at bagsædet af bilen (Astrid, Sofie og jeg) er løbet tør for køreaktiviteter, så nu har vi taget den gamle børneleg se-ud-af-vinduet op igen. Et eller andet må man jo lave.

Imellem transporttiden er der blevet tid til at se Nemrut Dagı, en gravhøj i 2100 meters højde. Nemrut Dagı skal efter sigende opleves ved solnedgang,

så vi ankom forventningsfulde ved solnedgangstid. Desværre for os dækkede skyerne netop denne dag for solnedgangen. Oveni var der et helt hold professorer fra universitetet på besøg, så der var godt fyldt på toppen. På trods af den manglende solnedgang og de mange mennesker var Nemrut Dagi nu et flot syn. Udsigten fra derfra er noget for sig, og selv mig, der ellers ikke normalt gider se på udsigter, nød synet.

Udsigten fra Nemrut Dagi varslede på mange måder, hvad vi ville komme til at opleve de næste dage. Masser af flot udsigt og ikke så meget andet. Men det hører jo også med, og mor nyder det i hvert fald i fulde drag. Lige nu er vi meget tæt på den iranske grænse, og vi er i gang med de sidste forberedelser, inden vi skal ind i ukendt land. Vi har købt tøj, til stor morskab for ekspedienterne i tøjbutikkerne. Det er ikke hver dag, at der kommer fire danske kvinder ind, og køber tækkeligt muslimsk tøj. Men nu har vi anskaffet alt tøjet, fra grimme jakker til farvestrålende tørklæder. Nu venter det bare på at komme i brug, når vi om få dage krydser grænsen.

På falderebet ville jeg ønske, at jeg kunne sende lugte med en e-mail. For jeg er lige blevet overhældt med cologne af vores venlige tyrkiske vært (det er en høflig gestus her...). Så nu kommer jeg til at stinke af luftfrisker de næste mange timer. Tyrkernes gæstfrihed er uforlignelig, og hvis iranerne er ligeså venlige, kan det kun blive en god tur henover grænsen.

Oplevet af Marie

Klar til Iran

Vi holder nu et par dage med tøjvask og hygge mens vi forbereder indrejsen til Iran. Der er mange regler at holde styr på og da vi aldrig har været der er vi selvsagt både spændte og usikre.

Længere fremme venter Pakistan. Vi har fået en del meldinger omkring situationen der og det ser ikke for godt ud. Vi er derfor ved at undersøge alternative rejseveje, men der er ikke så mange muligheder. Der er dog en færgeforbindelse til Dubai fra Iran og derfra skulle vi efter sigende kunne komme til Indien. Hvis der er nogen blandt vores læsere der er kontakter i Dubai, som vi evt. kan trække på, vil vi meget gerne høre fra Jer.

Bilen kører rigtig godt men vi kan mærke at vi har været afsted længe og der er en del småting der skal efterspændes og repareres. Vi har ødelagt en gummimanchet i transmissionen ved det ene forhjul. Vi kan sagtens køre, men der er ikke godt at få sand ind her. Løsningen er indtil videre en grøn pressening og et par spændbånd indtil vi kan få en ny ud fra Danmark. Her i Tyrkiet tager det 15 dage at få den frem, det kan vi ikke vente på.

Vi er også gået over til at lave mad på vores stormkøkkener på diesel, da trykregulatoren på gassen siver konstant gassen på grund af varme og ændret tryk i højden (vi er hele tiden mellem 1000 og 2000 m) Men det er også lidt hyggeligt og giver mulighed for at alle er aktive i madlavningen.

Oplevet af Jørgen

Tvivlsom færgetransport på sø i Tyrkiet.

Kapitel 3 Iran

29. august - 15 september 2007

IRAN

Vi kom godt ind i Iran og er nu på vej ud igen. Der er stadig uroligt i Pakistan og da alle vi har talt med på både ambassader og lokale siger at det er farligt at køre gennem grænselandet Iran-Pakistan i eget køretøj uden bevæbnet eskorte, har vi besluttet at finde en anden løsning. Bilen bliver sendt med skib til Mumbai fra Bandar Abbas – en stor, ulækker havneby ved den Persiske Golf. Vi flyver til Delhi, som vi bruger som base, inden vi rejser videre til Mumbai og får bilen igen omkring 1. oktober. Lige nu er vi indlogeret på et efter standarden dyrt og samtidig det billigste hotel vi kunne finde. Den ene stjerne er noget falmet...

Iran har været en spændende udfordring. Både mht. tørklæder, benzinrationering og sprog. De taler og skriver farsi. Vi har måttet lære at læse tallene, for at kunne handle på markedet. Og da de fastsætter priserne i Toman, men afregner i den gamle møntfod Rials, der er en faktor 10 større end Toman, så kræver det lidt tankevirksomhed, at holde styr på det hele. Heldigvis er alt utrolig billigt, så skaden er ikke så stor når man regner forkert.

Gæstfriheden er den samme som i Tyrkiet, og når vi kører søgende rundt og leder efter sikker overnatning i en ny by er det meget almindeligt at lokale engelsktalende byder sig til og hjælper. I Teheran og Fasa endte det med at vi overnattede hos de gæstfrie mennesker og endnu engang førte det en masse dejlige oplevelser med sig.

De 2 besøg var på mange måder et godt billede af det Iran vi har oplevet. På den ene side den meget vestligt orienterede og veluddannede familie i Teheran og på den anden side den meget traditionelle men stadig veluddannede familie i Fasa længere syd på. Iran er stort og befolkningen er meget forskellig.

Picnickete i lange rækker findes overalt i parkerne i Iran.

Iran har vist sig være et endnu større picnicland end Tyrkiet. I mange større byer er der picnicparker, hvor iranerne i stort tal valfarter til alle ugens dage, men især i weekenden torsdag/fredag (som den er her). Mange overnatter også i små picnickete – de er alle ens og i mange forskellige farver. Denne enkle form for camping gør det også muligt for rigtig mange Iranere at tage billigt på ferie i andre byer. En overnatning koster 2-10 kr. for et telt – eller en bil, men det er vi alene om. Vi har brugt denne type parker alt det vi kunne – de er rare at være i og vi møder en masse mennesker på den måde.

Iran er et kæmpe land og når man kommer fra Tyrkiet er det næsten som at skifte til et højere gear. Vejene er større og bedre og der er ikke det samme kaos, som man nogle gange oplever i Tyrkiet. Men vi møder ikke mange andre udenlandske turister og slet ikke biler. Derfor vækker det opsigt når vi ankommer til et nyt sted og hele dagen bliver vi mødt med smilende tilråb, dyt i hornet eller blink med lyset. Det er lidt sjovt.

Af samme årsag er der endnu ikke gjort så meget ud af turistattraktionerne. Landet og området er utroligt gammelt og man mister lidt pusten når man går rundt i velbevarede ruiner, der er 5-7000 år gamle eller kigger på skåle, der er ligeså gamle. Det er her vores forfædre lærte meget af det, der danner grundlag for det vi er i dag.

Ud over mødet med nutidens Iran er det meste af det vi har set historisk. Den største oplevelse var den 7000 år gamle begravelsesplads Sialk, hvor vi bl.a. kunne se skeletter af mennesker, der var kommet af dage under nedstyrtede tage. Og vi vadede rundt i oldgamle potteskår, der lå over det hele mellem de ældgamle mure.

Også det gamle græske kongepalads Persepolis gjorde indtryk. Det er så velbevaret at de andre monumenter vi kender fra Rom og Athen blegner fuldstændigt ved siden af.

Vi har nærmest kørt fra nord til syd hele vejen gennem Tabriz, Qazvin, Teheran, Khasan (det var her de 3 vise mænd fra Østerland kom fra), Esfahan, Abadeh , Shiraz, Fasa for at ende i Bandar Abbas. Klimaet er blevet stadigt varmere og her mod slutningen, hvor vi har forladt højsletten (1500 m +/-) er fugten kommet med. Her er varmt – MEGET varmt og vi gisper efter vejret når vi løber fra den ene air condition til den anden.

Oplevet af Jørgen

Tørklædet.

At rejse i Iran er også en rejse ind i tørklædernes land. Jeg tror, man kan sige, at ingen steder i verden er debatten om tørklæder så stridbar som her, selvom den foregår helt i det skjulte. Alle kvinder og piger fra 9 år skal bære hovedtørklæde, løs jakke og løse bukser eller nederdel, når de opholder sig på offentlige steder. Muslimer, kristne, turister såvel som fastboende. Som det eneste land i verden er kravet fastsat ved lov, ikke engang Pakistan, hvor kvinderne bærer burka har en lignende lovgivning.

I Iran er det lovpligtigt at bære tørklæde. Dette slår igennem alle steder. Også på toiletskiltene.

Som gæst i Iran er det sjovt at iagttage, hvor forskelligt loven bliver fortolket. Her er alt fra stramme jeans med en stram jakke og et tørklæde som snarere har karakter af at være et hårbånd, til kvinder der er pænt indhyllet fra top til tå i deres sorte chador. Men det mest spændende og udfordrende er at prøve på egen krop, lidt af hvad det vil sige at være kvinde i dagens Iran.

Inden vores ankomst til Iran havde vi indkøbt det fornødne tøj i den lokale by i Tyrkiet. Til stor morskab for de lokale tøjekspedienter, og med god hjælp fra en ældre kvinde, der nikkede godkendende, når tøjet var tækkeligt nok. Det tør roligt siges, at vores tøjindkøb var dagens begivenhed i byen. Vi mente efter 3 uger i Tyrkiet at have en god ide om, hvordan muslimske kvinder ser ud. En lang nederdel, et stort dækkende tørklæde og en løs overdel. Så sådan så vi ud, da vi entrede Iran.

Ved første stop i Tabriz bliver vi meget overraskede. Kvinderne her går i lange sorte bukser, chikke overfrakker og det halve af pandehåret udenfor tørklædet. Ikke lige det vi har været vandt til fra Tyrkiet. Ved siden af iranerne lignede vi en flok bønder, der var kommet ind med firetoget.

Klar til Iran. Inden indrejse i Iran køber vi takkeligt (og lovpligtigt) tøj til pigerne i det østlige Kurdistan.

Det skal dog siges, at det langt fra er alle iranske kvinder, som går så udfordrende klædt. En god del af dem har et sort ”lagen”(chador) eller jakke på i et meget tyndt materiale. Vi har en mistanke om, at det er fordi, man kan bære næsten, hvad man vil inden under. Og det er rart i dette hede land.

Oplevet af Marie

I Iran er det almindeligt at overnatte i folkeparker midt i byen. Det er billigt og især torsdag / fredag (weekend) er der stor aktivitet.

Billig benzin i begrænset mængde!

Ambassaden i Teheran havde fortalt os, at der netop var indført benzinrationering. Men de havde ikke fået svar på spørgsmålet om hvordan turister fik adgang til benzinration.

Vi spurgte ved grænsen og fik at vide at vi blot skulle vise vores Carnet (import/eksport dokument på bilen).

Da vi på 2. dagen skulle tanke benzin ca. 250 km. inde i landet, viste det sig at de oplysninger vi havde fået ved grænsen var urigtige. Der er rationering i Iran og vi kunne ikke købe benzin uden et benzinkort! Med benzinnålen styrtende mod det absolutte nulpunkt kørte vi 50 km tilbage til den storby vi kom fra for at finde en løsning.

På vejen kom vi ved et tilfælde ind på en ikke færdiggjort ringvej. Efter ca. 10 km blev vi stoppet af en anden bil, som spurgte hvad vi lavede. De

guede os ud mens nålen gik videre mod nul. De var ikke gode til engelsk, men lidt snak afdækkede at vi talte kommunaldirektøren i byen, der var ude og besigtige den nye ringvej. Efter en del fagter forstod de vores problem. Vi blev guidet tilbage til picnicpladsen, hvor vi havde sovet den første nat med besked om at komme på hans kontor dagen efter kl. 10.00

Som sagt så gjort. Ind på kontoret – sagen overtages af en embedsmand. Vi bliver fulgt ud til et andet kontor i byen. Her får vi et brev, som vi skal aflevere et andet sted, for at få problemet løst. Jeg tager en Taxi, så Mette og pigerne kan blive i bilen, og slappe af. Marie og Astrid har fået mavepine og Mette og Sofie har fået et tilbagefald.

Taxien hjælper med at finde ind til et fornemt sted i den indre by. De ved ikke rigtigt hvad de skal gøre, men efter mange telefonopringninger bliver vi sendt tilbage til et kontor ved siden af det vi kom fra. Taxichaufføren er stadig med – han kan ikke et ord engelsk så al kommunikation foregår ved fagter og lyde!.

På det nye kontor vise vi brevet og får en ny blanket. Afsted igen med Taxien – det er stadig samme chauffør, som utroligt nok bliver ved med at hjælpe mens han hele tiden nervøst forsøger at anskueliggøre, hvor meget regningen er kommet op på. Jeg fatter ikke et klap, men sætter min lidt til at det er billigt at køre Taxi i Iran.

Denne gang se det rigtigt ud. Vi kommer til et bevogtet kontor og jeg ser de første benzinkort. De ser også mit Carnet, mit pas – og så vil de have 2 mio. Rials (ca. 200 USD) i afgift. Hmm. Jeg troede benzinen skulle være billigere end vand i dette land.

Penge skulle indbetales på en konto i banken – ikke på kontoret. Ud i Taxien igen – min efterhånden gode ven guider hele vejen. Han har efterhånden forstået problemstillingen så godt, at han er selvkørende.

Banken er middagslukket (13-15), men det lykkedes min ven at råbe dem op i sprækken mellem de to glasdøre. Men ak – jeg har ikke nok Rials og de kan ikke tage USD. Vi skal til en afdeling med pengeveksling. Ud i Taxien igen og ind til en anden bank – men den havde jo også lukket og kunne ikke

råbes op. Men gode ven spørger hvad kursen er og begynder at tælle sine penge. Så mange har han dog ikke.

Pludselig sidder der en sort pengeveksler på bagsædet. Jeg får min Rials og tilbage til banken, som min Taxi ven endnu engang lykkes at råbe op. Pengene betales – tilbage til det bevogtede kontor, hvor jeg kommer helt ind til manden med det største kontor.

Jeg får 2 kort – et på 100 l og et på 300 l. Det må være en særlig turistafgift på 5000 Rials pr. liter benzin – og vi skal stadig betale 1000 Rials pr. liter (75 øre!!), som er den almindelige pris for iranere.

Da vi kommer ud i Taxien kigger min nye ven på mig – hvor skal vi hen? Han ved ikke hvor bilen står. Efter lidt fagter og lyde kører vi og lige før målet ser jeg Sofie, der er ude at handle. Jeg afregner Taxien – han fik godt betalt, da jeg ikke havde klaret den uden hans hjælp.

Missionen lykkedes – 6 timer i taxi uden vand og drikke.

Men det er godt vi har valgt at tage en anden vej. Vi har nemlig ikke nok benzin til at køre helt til Pakistan!

Oplevet af Jørgen

Bilen sendes til Indien i en 19" container

Kapitel 4 Indien

15. september – 22. oktober 2007

Turister i Indien

Det viste sig at det fly vi skulle med fra Iran til Indien var en ”opfyldningsrute” dvs. at flyet kom fra Dubai og mellemlandede i Bander Abbas for at tage os med. Vi skulle flyve kl. 5 om morgenen og derfor overnattede vi i lufthavnen. Søvntrukne steg vi ombord og med stor fryd blev tørklæderne taget af 2 minutter efter start....

Ankomsten til Indien var en stor kontrast til det vi kom fra. Køer overalt, et mylder af mennesker og et trafikkaos uden lige mødte os. Spændende!!

Og på hotel igen – denne gang på Lonely Planets bedste til prisen lige midt i Delhi. Vi steg ud af taxien midt på en markedsplads og i myldret af mennesker i en helt speciel stank fandt vi ned i bunden af et lille stræde.

Stemning af uorden og kaos i et kontrastfyldt møde med Indien efter Iran.

Delhi er bare en storby uden meget andet end kulturen at byde på, lod vi os overtale af turistinformationen til at tage på rundtur i Rajastan i bil med privatchauffør. Når vi er 5 er prisen næsten samme som med bus og tog. Men betydeligt mere fleksibel og bekvem. At vi så senere indså at vi vist var blevet luret lidt af at turistinformationen nok mere var et salgskontor for Rajastan frem for uvildig Delhi information gjorde ikke turen ringere.

Efter samme princip som de traditionelle busturer i Europa har vi så i 10 dage kørt fra hotel til hotel og besøgt alt hvad der er værd at besøge i Rajastan. Så vi er trætte af denne hurtige rejseform, men vi har set og oplevet alt lige fra det smukke kærlighedsmonument Taj Mahal og et hav af andre paladser og seværdigheder til kamelsafari med overnatning i det fri i Rajastans ørken.

Og hele herligheden blev krydret med besøg i forskellige værksteder for tekstiltryk, silke, ædelstene smykker, krydderier og hvad der ellers kan sælges til købelystne turister. Meget af det var sikkert billigt, men vores købekraft er begrænset og vi følte mest af alt at det hele drejede sig om at præsentere os for så meget som muligt, så vores chauffør kunne gøre sig fortjent til en lille bonus.

Rajastan er snabelsko, smykker, turbaner, armringe, kameler, olielamper, paladser og alt hvad der hører til et rigtigt Aladineventyr. Og det er der det hele – og ikke kun for turisterne. I landsbyerne holdes traditionerne i hævd og velstand dokumenteres stadig i overdådige smykker farvestrålende klædedragter.

Vi har et køkken med i bagagen, så vi selv kan lave mad. Men det er nu spildt. Maden her i Nordindien er så billig og lækker, at det ikke kan betale sig at koge selv. Hinduerne i denne egn spiser ikke kød overhovedet, og derfor er der utroligt mange vegetarretter på menukortet. Det meste smager vores ganer, men det er ikke altid lige nemt at vide hvad det er vi spiser. Det bedste af det hele er, at når man går forbi kødet er det nemmere at holde maverne i orden.

Vores rejse bragte os til Agra, Jaipur, Pushkar, Jaisalmer, Jodhpur, Ranakpur og til sidst Udiapur, hvor vi satte os i toget, som efter 28 timer bringer os til Pune 180 km SØ for Mumbai, hvor det andet spejdercenter Sangam ligger. Vi rejser på en af de bedre klasse med air condition, og det er ok, selvom Marie blev lidt forskrækket da en mus spankulerede over hendes fødder...

Vi besøger nu Sangam, mens vi kæmper med at få bilen ud af det indiske havnesystem så billigt som muligt. Prisen er blevet mere end dobbelt så høj efter vi har fået de indiske omkostninger med, så alt i alt er de seneste 3 uger blevet de mest kostbare på hele rejsen indtil nu. På trods af, at Indien er utroligt billigt at opholde sig i.

Oplevet af: Jørgen

I Bollywood bio

Indiens filmindustri er verdens største. Til vores overraskelse overgår den endda Hollywood i størrelse ifølge vores danske guide. Ganske imponerende og deraf kælenavnet Bollywood. Indernes filmsmag ligger milevidt fra, hvad man i vesten foretrækker. Langt størstedelen af de indisk producerede film er store soap-operaer med masser af kærlighed, forbudte følelser og store intriger. Måske en ventil i et land, hvor arrangerede ægteskaber er normen, og ægteskaber som vi kender dem, bliver set som roden til alt ondt. Indiske film er eventyr, som fortæller historier om det de fleste knap tør eller vil drømme om.

Ifølge vores engelske guide skulle et besøg i en indisk biograf være noget af en oplevelse, også selvom vi ikke forstår et ord af sproget. Hvad guiden siger, det må jo være rigtigt... Så som et dejligt bræk i vores sightseeing gennem Rajasthan, tog vi i Raj Mandir-biografen i Jaipur. Billetterne blev købt uden, at nogen af os havde den fjerneste ide om, hvilken film vi skulle se. Det var nemlig ikke sådan lige til at finde ud af, fordi alt stod på hindi. Senere har vi fundet ud af, at den hed Chak De India.

Jeg tror, at vi alle sammen havde håbet på en rigtig indiske film med masser af kærlighedsscener og dans, som indisk film også er berømt for. Det var

det ikke. Til gengæld var der masser af girlpower og et forsøg på at genopleve en af Indiens tidligere store sportsgrene, field hockey. Med en historie om et indisk kvindeligt hockey landshold. Som kæmper sig vej til verdensmesterskabet og vinder det.

Indisk biografkultur er meget anderledes fra den danske. De ser film, som vi ser sport. Der masser af lyd på. De hujer, pifter, griner og klapper, alt efter hvad de synes om handlingen på lærredet. Alt imens bliver babyer skiftet og små børn trøstet. En biograftur er for hele familien, og der er plads til alle. De mindste bliver bare taget på skødet. Og der er ingen, der skeler til, hvis en baby græder eller en mobiltelefon ringer. Der sker alligevel så meget i biografen samtidig. Biografturen var helt klart en oplevelse.

Oplevet af Marie

På kamelryg under sternerne

I vores rejsepakke i Rajastan indgik en kamelsafari i ørkenen. Vi havde ikke nået at studeret det så meget, så vi vidste ikke helt hvad det indebar – det kunne være alt lige fra en ridetur til en eller flere overnatninger.

På vej ud i ørkenen forsøgte vi at blive lidt klogere via vores chauffør. Men han var svær at forstå og så havde hans forklaringer det med at skifte lidt engang imellem, så man vidste aldrig helt hvor man havde ham. Det er helt normalt her.

Spændingen var stor da vi stod foran kamelerne (det hedder de her – vi ved godt at det er dromedarer!) Vi fik valget om vi ville overnatte ”kamelcenteret” eller i ørkenen. Vi havde hørt lidt om ørkenen og sat næsen op efter det, så det valgte vi. Til guidenes store forundring. Det var de ikke helt klar til – sæsonen er lige startet!

Hurtig pakning af tandbørsten og op på ryggen af kamelen. Vi fik hver sin (det havde vi ikke regnet med), men vi havde ikke noget grej med. Hmm. Der stod nok telte med det hele derude. Vi er jo på turisttur.

På kamelryg i ørkenen med overnatning i senge under åben himmel.

Efter 1 times ridt ankom vi til kameldrivers landsby. En tiltrængt pause (ømme baller) mens de hentede deres sovegrej....men hvad med vores??

Efter yderligere en time var vi i ørkenen. Lige efter synet af en lille flok gazeller stoppede vi på toppen af en sanddyne. ”So sir, do you like to sleep here”? Her var ingenting, men det havde de nok styr på. Der var sand og ørken, og det var det vi kom efter, så vi sagde ok. Vi var også sultne og det var ved at blive mørkt.

Vi besked på at slappe af på nogle kameltæpper og ellers nyde livet. Det er vi gode til, så det gjorde vi. Imens blev 2 drenge sendt af sted på 2 kameler for at hente vores mad og ”beds”. Gad vide hvad han mente med det sidste? Vi skulle vel bare have et tæppe eller lignende.

Det var blevet rigtig mørkt da de 2 kom tilbage. Vi havde intet lys, det bruger de ikke for at undgå insekter og dyr. Så i mørket fik vi serveret vegetarisk ørkenmad efter alle kunstens regler mens vores senge blev gjort klar! Senge! De havde hentet 5 helt almindelige senge til os og der blev redt

op efter alle kunstens regler i læ af en busk. Vi skreg af grin og spurgte om vi ikke skulle sove under dem i stedet. Men nej – ”for your safety” og vi blev bedt om at huske at ryste sandalerne inden vi tog dem på i løbet af natten.

Vi er turister og de har ansvaret, så sådan er det. Men sjovt var det at ligge under stjernerne og nyde stilheden. For første gang længe uden snurren af air condition og ventilatorer. Kun vindens sagte hvysen i buskene.

Man kan tage på længere turer i ørkenen med kamel og overnatte i det fri. Ligesom vi kender det fra spejdeturene hjemme. Det er ikke dyrt og kan anbefales til alle friluftslystne. Sjovt og anderledes, men ligeså dejligt.

Oplevet af: Jørgen

Genforening og stilstand

Efter lang ventetid og ikke mindre end 5 turer til Mumbai (5 timer hver vej!!) har vi nu omsider fået alle papirer til Indien og toldbureaukratiet afsluttet. Torsdag d. 18 oktober om aftenen blev Jørgen guidet gennem Mumbai i den værste myldretid og kursen sat mod Pune af den nye Express Highway.

Det var en udfordring!

Det indiske trafiksystem indebærer overhaling fra begge sider og lastbiler kører gerne uden lys i begge ender. Men det lykkedes at komme uskadt frem til Sangam (selvom det tog 2 timer at finde vej gennem Pune) hvor de følgende dage er blevet brugt til hovedrengøring af bilen og ompakning. Tiden er løbet fra os og bilen blev sendt videre til USA allerede tirsdag d. 23. oktober – ellers kan vi ikke nå at komme frem inden jul og vinter i Seattle. Og det har vi valgt at prioritere frem for yderligere 2 uger i Indien, hvor vi allerede har været i 5 uger.

Vi havde ellers pakket bilen og gjort klar til nogle dages sightseeing i nærområdet på vej tilbage til Mumbai. Men desværre er både Mette og Sofie ikke friske og da Sofie på 4. dagen fik stærkt stigende feber har vi været nødt

til at søge lægehjælp. Symptomerne var malaria, men hun er testet og heldigvis er det ikke det, men en infektion, som hun behandles for, mens vi gør klar til at rejse videre nordpå med tog og bus.

Den lange ventetid har givet os et rigtig godt indblik i livet og dagligdagen på Sangam og i Pune. Vi har været med til at afslutte en australsk gruppe, der besøger de 4 verdenscentre med fly, deltaget i de festlige dele af mødet mellem Sangams venner og i disse dage er en ny event startet op med deltagere fra hovedsageligt Storbritanien og Canada. Takket være gæstfriheden på Sangam har vi på denne måde haft mulighed for at deltage i de fleste faste programpunkter og ritualer på centeret.

Disse er meget præget af beliggenheden og den indiske religion – særligt Hinduismen.

Under det lange ophold på spejdercenteret Sangam deltager vi i det daglige liv. Her er det en flok indiske drenge, der oplever en pool for første gang i deres liv.

I Indien er der nogle helt andre højtider end vi kender. Men principperne er de samme – der er fest, familierne samles, der gives gaver og butikkerne

pyntes op. Det er pudsigt at komme ind i McDonalds og få udleveret ”dansestickers”, som anvendes til danse i højtiden og se pynten, som for os forekommer mærkværdig.

Højtiderne kaldes ”festivals” – og der er mange – og vi har netop oplevet en af de helt store. Nine Nineth eller Desari hedder den. Der er pyntet med lysguilander over det hele, om aftenen dances der til højlydte trommer, biler og maskiner velsignes og pyntes med blomster og "pulverdekorationer" på gulvet, og der gives gaver til familien. Også på centeret fejres højtiden og bl.a. er alle de tekniske apparater blevet velsignet!

Indiske spejdere fejrer Gandhis fødselsdag med optræden om hans liv og gerninger.

Indiens far – Ghandi – fylder meget i Pune. Han tilbragte 7 år i husarrest her og i bygningerne findes et slidt museum med billeder og hans aske findes under et monument i haven. I forbindelse med hans fødselsdag d. 2 oktober blev der holdt en række arrangementer i byen som alle hædrede landsfaderen.

Et af disse blev holdt af spejderne i byen. I en hyldest til landsfaderen marcherede de igennem byen og samledes i parken ved hans grav. Her blev der opført sange og skuespil, der på forskellig måde præsenterede Gandhis liv og det han stod for. For os var dette særlig sjovt, for det var første gang at vi så mange spejdere samlet på en gang.

Mette og Sofie har også benyttet tiden til at besøge en almindelig privat skole og et af de skoleprojekter de frivillige på Sangam er involveret i. Der er mange børn over det hele – men alligevel meget kontrastfyldt, hvilket fremgår af billederne.

Astrid have ønsket at fejre sin 12 års fødselsdag i bilen. Sådan blev det ikke, men til gengæld blev hun for en dag midtpunkt på Sangam med ret til at bestemme aftensmaden (burgere med fritter og is med chokoladesoves til dessert).

I den kommende tid kommer vi forhåbentlig på farten igen. Målet er Beijing i Kina, hvorfra vi skal flyve til Seattle. Men hvad vej ligger endnu ikke helt fast, da vi stadig har et spinkelt håb om at komme til Bhutan. Men når vi skal se første afsnit af den medbragte julekalender, er vi i USA.

Oplevet af Jørgen

Sangam - mødestedet i Indien

Sangam, ordet i sig selv kommer fra Hindi og betyder ”at mødes”, ”mødested” eller ”come together”. Betegnelsen bliver blandt andre brugt om det punkt hvor floderne Mula og Muttha mødes. Dette punkt ligger lidt uden for byen Pune 180 km fra Mumbai i Indien. Nogle kilometer herfra ligger der et spejdercenter med samme navn. Det er Verdens Pigespejder Centeret Sangam, i Indien.

Når man kommer kørende, i rickshaw, gennem millionbyen Pune, bliver sat af foran en tung anonym jernlåge, kun to runde skilte, et med teksten "Sangam WAGGS" og et med pigespejdernes internationale logo kløveren på, viser at man er det rette sted.

Så snart man er kommet inden for lågen og har gået de ca. 15 m. ned til en bygning af røde mursten med tag af 10 symmetriske buer, er der helt stille. Et bed med høje planter og en Buddhafigur skærmer for støjen fra byen.

Sangam er en oase midt i den stressede og hektiske storby Pune, der er ca. dobbelt så stor som København. En oase, som er skabt i pigespejderenes ånd, med det formål (frit oversat): "at give piger og unge kvinder enestående internationale muligheder for træning og selvudvikling i et multikulturelt miljø".

på Sangam lærer vi at iklæde os sari.

Centeret er rammen og med plads til 60 overnattende gæster på sovesale og enkeltværelser tilbydes året rundt kurser og konferencer til pigespejdere

med forskellige kulturelle temaer, der alle kredser omkring kvinders muligheder og rettigheder, den indiske kultur og socialt arbejde i Indien.

Programmet drives af den faste stab på centeret bistået af frivillige, der rekrutteres blandt spejdere i hele verden. Parallelt med dette program drives et andet program for frivillige spejdere, der bliver tilknyttet sociale projekter for børn i nærheden af centeret. På den måde skaber centeret også udvikling for unge kvinder, der tager 3-12 måneder ud af deres liv som frivillige på Sangam.

Selvom Sangam er et lille indelukke for sig bag lukkede porte (det er helt almindeligt i denne del af verdenen) opleves den indiske kultur tæt, når man er her. Både velkomstceremoni og afskedsmiddag tager afsæt i den indiske kultur og et bredt udbud af udflugter til markeder og seværdigheder i byen giver godt indtryk af den indiske kultur.

Bag centeret er der en stor lejrplads, som benyttes en del af de indiske både pige- og drengespejdere. En del af de lokale medarbejdere på centeret er involveret i spejderarbejdet i Pune og en enkelt pigetrop holder sågar til på centeret. Dermed er der på centeret også en vigtig forbindelse til de indiske spejdere.

Sangam er et pigespejdercenter og er for kvinder. Det mærker man tydeligt, men stor respekt for det, for centeret ligger i en del af verdenen, hvor det er nødvendigt at fokusere på kvindens ret og pligt til at få noget så banalt som en uddannelse. Men der kommer også drengespejdere her og vi er ligeså velkomne.

Oplevet af Sofie og Jørgen

Et halvt år i Indien

Mange danske unge tager et sabbatår. De fleste bruger enten året på arbejde eller på at rejse. Men nogen, ligesom Susanne Kolle (21) fra Silkeborg, bruger året på at arbejde frivilligt. Hun er grøn pigespejder, og har valgt at bruge et halvt år på WAGGS' verdensspejdercenter, Sangam, i Indien.

Susanne fik ideen om at tage af sted for syv år siden, da hun i år 2000 var på patruljelederkursus. En af trænerne havde været frivillig på et andet verdensspejdercenter, Our Cabaña, og fortalt begejstret om det. Flammen blev tændt og i dag er Susanne eller Sus, som hun bliver kaldt her, frivillig på Sangam.

Ikke spansk.

Valget af verdensspejdercenter kom meget nemt. ”Jeg er ikke så god til sprog, så det skulle ikke være spansk”, forklarer Susanne, og Europa trak heller ikke. Så valget faldt på Sangam nær byen Mumbai i Indien. Ifølge Susanne er det en lige stor kulturel omvæltning af tage til Mexico som til Indien. Men sproget på Sangam er engelsk, hvorimod det er spansk på Our Cabaña. Efter et års ophold i England, taler hun næsten flydende engelsk. Det er dog ikke noget krav for at komme her. Susanne vurderer, at man kan klare sig med et dansk skoleengelsk. ”Dem der taler engelsk som modersmål, forventer ikke, at jeg kan tale det flydende.”

Gradvise udfordringer

Susanne har efter tre ugers ophold netop afsluttet intro-kurset. Hvor hun er blevet grundigt introduceret til alle centrets rutiner. Så nu er hun klædt på til dagligdagen på centret. Et af hendes hovederhverv er at få arrangementerne til at forløbe så gnidningsløst som muligt. Det betyder bl.a., at hun skal kunne vise deltagerne rundt i Pune by (byen Sangam ligger i), vide hvor man finder hospital og læge, kunne sætte en sari og have et basalt kendskab til indisk kultur.

Overgangen fra at være nyankommen til at være en fuldt udlært frivillig er gået gradvist. ”Til at starte med fik vi lov til bare at opleve”, senere er Susanne langsomt blevet introduceret til den ene udfordring efter den anden. Og er med hendes egne ord ”vokset med opgaven”. Så hun i dag er i stand til at køre et arrangement selvstændigt. Selvfølgelig sammen med de andre frivillige fra resten af verden.

Langt hjemmefra men alligevel familiært

Indien er langt fra Danmark, og ifølge Susanne betyder det noget, at man ikke kan tage hjem over en weekend. Hun fortæller, at det derfor er vigtigt, at man er glad for at være der. ”Det er vigtigst, at man føler sig godt tilpas, ellers vil man ikke have noget ud af alt, det man laver.” Men heldigvis synes hun, at der er rigtig rart at være. ”Det føles som at være hjemme.” At det er et spejdercenter er kun et ekstra plus ”Som spejdere har vi et fælles ståsted.” som hun forklarer. Når hun skal beskrive opholdet indtil nu, er det da også ord som imødekommenhed, familiært og farverigt, der kommer frem. Imødekommende fordi både inderne og de andre ansatte har taget imod hende med åbne arme.

WAGGS er sammenslutningen af alle verdens pigespejdere. I Danmark er bl.a. Det Danske Spejderkorps, KFUM og de Grønne Pigespejdere medlem. WAGGS har fire verdensspejdercentre; Pax Lodge i London, Our Cabaña i Mexico, Our Chalet i Schweiz og Sangam i Indien. Centrene er åbne for spejdere fra hele verden uanset køn.

Farlig transport i Mumbai.

Kapitel 6 Himalaya

22. oktober – 13. November 2007

Vi har krydset Himalaya!

Vi er lige nu i Xiam i Kina på vores lange rejse over land mellem Mumbai i Indien og Beijing i Kina. Ruten blev via Nepal og Tibet, da vi efter mange og ihærdige forsøg på at få indrejsetilladelse til spejderne i Bhutan måtte opgive. Tiden var løbet fra os.

Til gengæld har vi kastet os ud i en fantastisk rejse med et væld af både udfordringer og oplevelser af den helt store kaliber.

På vej til Nepal besøger vi de erotiske templer i Khajuraho, som unge nygifte indere valfarter til for at søge inspiration til livets glæder.

Inden vi forlod Indien måtte vi se de erotiske templer i Khajuraho. De ligger lidt afsides så vi måtte 4 timer med taxi fra togstationen Jhansi, for at komme ud til de fredfyldte templer. Det var en herlig kontrast til beskidte

Mumbai, der reelt kun er en beskidt storby uden nævneværdige seværdigheder. Vi lejede cykler, nød den gode stemning i byen, hvor alle var ved at forberede den foreståede Hindu festival Divali. Den har ligeså stor betydning her, som julen har for os.

Når vi er 5, kan det ofte bedre betale sig at tage en taxi i stedet for bus – selv over længere afstande. Så det gjorde vi igen inden vi begav os tilbage til Jhansi for at tage toget mod Nepals grænse.

På grund af den forestående højtide (mange rejsende) havde vi fået en ret dårlig forbindelse til Ghorakpur, der er den sidste togstation inden Nepal. Vi ankom kl. 3 om morgenen, lagde os til at sove i en ventesal og efter morgenmad handlede vi en billig taxi på plads med plads til 5, der kørte os de sidste 3 timer til den nepalesiske grænse. Vi er for alvor blevet backpackere – med alt hvad det indebærer.

I denne del af Indien ændrede landet sig meget i forhold til tidligere. Det blev meget fugtigt og mange synlige tegn på oversvømmelser og jordskred bekræftede en hård monsun, der kun lige er sluttet.

Fugt betyder insekter og myg, og da vi havde spist de sidste malariapiller (havde ikke flere) holdt vi vejret og skyndte os videre mod Nepal og Kathmandu. Vi har været nok syge.

Med spændning og forventning krydsede vi grænsen til Nepal. Der er uro i landet – det planlagte valg til parlamentet d. 22/11 er endnu engang udsat og der er mange demonstrationer og ind imellem også attentater. Derfor var der også mange checkpoints på vejen, hvor bussen blev stoppet og gennemset af politiet eller militær. Efter en lang bustur ankom vi ved midnatstid til Kathmandu. Den smukkeste del af den spektakulære bustur i bjergene skete desværre i mørke, men ligesom i Indien var der her endnu flere tegn på en særdeles hård monsun, der flere steder havde taget hele vejen.

Kathmandu! Centrum for bjergbestigning og trekking for turister fra hele verden!! Trekking, rafting og ekspeditioner faldbydes af et hav af små bureauer og en overflod af grejbutikker, souvenirbutikker og

kunsthåndværk. Især det kinesiske kopigrej er billigt – og ofte er det helt i orden. Vi holdt os i skindet, og købte næsten kun det vi manglede.

I Kathmandu nåede vi også at stemme – Marie er jo førstegangsvælger og det ville vi ikke gå glip af. På vej til ambassaden kom vi forbi de nepalesiske spejderes hovedkontor, som Jørgen efterfølgende besøgte dagen efter. Mere om dette på et andet tidspunkt.

For at komme videre til Tibet og Kina, skal man have et specielt Tibetvisum, som kun sælges til grupper sammen med færdige pakker med transport, overnatning og en række seværdigheder. Og til en pris der vel nærmest kan karakteriseres som en turistskat.

Efter en del undersøgelser valgte vi den absolut billigste løsning: I 8 dage skulle vi i en gruppe på 9 krydse Himalaya i 2 terrængående biler. Kathmandu til Lhasa – en tur på godt 1000 km i en gennemsnitshøjde på 4500 m og 3 pas på over 5000 m. SPÆNDENDE!

Desværre betød turens længde og faste afrejsetidspunkter, at vi måtte forlade Nepal UDEN at have været til fods i bjergene!! Det er helligbrøde, der findes ikke ord for det, men det KUNNE ikke blive anderledes. Vi har givet hinanden håndslag på at vi kommer til fods i Sydamerika!

Til gengæld har vi gennem en uge set så ufattelig meget flot natur, oplevet den tibetanske budhisme (og frihedskamp) på nært hold, kørt off road i et omfang vi ikke havde drømt om, og sat højderekord for os alle: 5280 m.

Bagsiden af medaljen er så højdesygen og kulden, som har svækket os alle. Men det var det værd og nu sidder vi i toget fra Lhasa til Beijing – det højeste jernbane i verden. Vi stiger af i Xian, hvor vi skal se de berømte Terracottakrigere inden vi kører til Beijing.

Oplevet af Jørgen

Opstigning til Tibet. Hovedvejen mellem Kathmandu og Lhasa er denne lille grusvej som skal klare al person- og godstransport.

Op og nedture i Himalaya

”Bank bank”, Det banker på hoteldøren, ”Shit er han her allerede skulle han ikke først være her om 4 minutter?” ”Hvor mange mangler at børste tænder?” ”Pakker du selv din rygsæk?” ”Er der nogen der har set hængehunden?” ”Hvor er min uldundertrøje?” ”Er det den her, eller er det Sofies?” ”Jeg er altså ikke vågen endnu” ”Nu må i da være færdige med de tandbørster” ”Kom nu ellers kommer vi for sent til bussen” ”Hvor langt var det vi skulle gå?”

Endelig ude af døren, og på vej hen af den stille handelsgade, der ellers plejer at bære overbefolket. De eneste andre, der er ude i den kølige morgenluft, er to gadebørn, der sover i et hjørne under et slidt tæppe, og så nogle andre turister der haster af sted med deres rullekufferter og nyindkøbte vandresko.

Ca. 6 timer senere kravler vi ind i de fire hjuls trukne jeeps vi skal køre turen fra grænsen og til Tibets hovedstad Lhasa. Os fem i den ene (den ældste – en Toyota Hiace med 4x4..) og de fire andre vi skal følges med hele vejen i den anden.

De første 5 timers kørsel fra Kathmandu til den Nepalesisk/Kinesiske grænse kørte vi i bus, altså bortset fra de sidste 500 m., hvor der var trafikprop så vi blev nød til at okse op ad bakke i den tynde luft med al vores bagage, mens vi snor os mellem de overlæssede lastbiler og de utålmodige busser.

Da vi endelig, efter at have fået tjekket pas to gange, og ventet på bilerne der har siddet fast i endnu en trafik prop på den anden side af grænsen, tror at nu kommer vi af sted bliver vi, efter ca. 20 minutters kørsel, stoppet igen, fordi der er vejarbejde og så må man ikke køre på vejen uden at have nogle vigtige mennesker med i bilen eller sådan et eller andet får vores, ikke ret godt engelsktalende kinesiske guide forklaret os.

Nå men da klokken så bliver omkring 20 får vi alligevel lov til at køre, hvis vi bare tager tre personer med et stykke af vejen. I mellemtiden er det blevet helt mørkt og det viser sig at vejarbejde på vejene i Himalaya er noget anderledes end det vi kender fra Danmark, med skilte, blinklys, omkørsler og reflekser. Vi køre simpelthen bare på den jordvej de er ved at reparere, der er ikke noget lys eller nogle reflekser, arbejderne der stadig arbejder springer skræmt til side som gjaldt det deres liv, hvilket det sikkert også gør nogle gange, for det er umuligt for chaufføren at se noget som helst, desuden vil jeg også tro at han har nok at gøre med ikke at køre ud over kanten (vi kører jo i bjergene) for vejen er MEGET hullet, ikke sådan nogle fesne små humpler, som dem der er på de dårligste veje i Danmark, nej her er det virkeligt huller, nogle af dem er så dybe, at vi ville side fast hvis vi kørte i dem, andre er kun omkring. 30-40 cm dybe andre igen er så store, at vi ikke kan køre uden om men alligevel så dybe at undervognen dunker og skraber på jorden mange gange, desuden hyler kileremmen ustandseligt, så vi krydser fingre for at den ikke springer, mens vi befinder os her midt i det absolutte ingenting.

Langt om længe efter mange timers kørsel med hjertet helt oppe i halsen, ankommer vi til det lille tehus, hvor vi skal overnatte. Der er så koldt at vi vælger at kravle tæt sammen i tre senge alle sammen for at holde varmen, selvom vi alle sammen har både tykke tæpper og vores varme dun soveposer at kravle ned i.

Efter vores første døgn på den færdigpakkede tur, vi har købt, føler vi os forberedt på hvad som helst. Heldigvis viser det sig at vejene ikke er så slemme fra da af, og vi får massere af tid til at fotografere den vidunderlige natur der er på disse kanter, med bjerge med sne på toppen, væddere der slås, og bjergfolk i nationalt tøj, for hver gang vores chauffør skal ryge bliver det kaldt fotopause.

På verdens tag. Første gang over 5000 m i Tibet.

Allerede på den anden dag kommer vi op på 5000 m. over havet, vi synes alle sammen at det er meget fascinerende, indtil både mor og jeg begynder at blive dårlige af højden. Vi kører ned igen og efter frokosten køre vi videre og efter en god times tid stopper vi for at se det, efter min mening smukkeste på hele turen, det berømte og berygtede Mount Everest, godt

nok på afstand men i meget smukt vejr. Jeg er stadig ret højdesyg hvilket bare forstærker fascinationen af at dette bjerg vi står og kigger på er over 3500 m højere end det højeste punkt nogen af os har været på.

Da vi efter 2-3 timer mere i bilen igen finder os selv i over 5000 m over havet (det stod ikke på vores rejsebeskrivelse) og mor brækker sig og ingen af os er helt friske, har vi fået nok af højder for den dag. Derfor bliver det også hilst meget velkomment da chaufføren spørger om vi ikke skal køre i forvejen så vi køre ned med det samme.

Efter endnu en kold nat denne gang på et fint hotel, og en lidt for kinesisk morgenmad til vores smag, køre vi videre.

Sådan glider dagene på resten af turen op og ned, men yakokser, kolde hoteller, hvide tinder, munkeklostre og insisterende sælgere og nysgerrige indfødte. Indtil vi pludselig en dag ankommer til Lhasa.

Potala paladset i Lhasa, Tibet er tibetanernes åndelige og politiske hovedsæde hvor også tidligere Lamaer hviler.

Vi tilbringer et par dage i Lhasa, der skal skaffes togbilletter til den fortsatte rejse, noget der ikke altid er så let når man kommer til et nyt land. Men denne gang gik det faktisk rimeligt smertefrit, og så uden at vi fik betalt alt for meget overpris. Vi er dog heldige at vi alle fem er kommet på det samme gruppevisa til Kina, for de fire andre på gruppen står nu og skal kæmpe og måske betale ekstra for at få deres gruppevisa delt så de kan rejse individuelt videre.

Vi er alle sammen blevet lidt småsyge af alle de kolde hoteller og højden, så forbruget af toiletpapir stiger til ca. det tredobbelte både som snotpapir og som dets tiltænkte funktion.

Vi har skiftet guide, nu har vi en mand der taler ganske udmærket engelsk og som også kan forstå os når vi spørger in til noget af det han fortæller om de templer, munkeklostre og lign. Han viser os i Lhasa.

Så næsten lige så pludseligt som da vi kom til Lhasa skal vi forlade det igen. Det betyder også at vi skal sige farvel og tak for godt selskab til den 35 årige brasilianske amerikaner Leo, der for resten da meget gerne vil komme og besøge os i Danmark næste år. Den lidt forsagte men venlige englænder vi aldrig nåede at lære navnet på, men som også blev ret syg da vi nåede til Lhasa, men vi håber da at han også er kommet ovenpå og er kommet godt tilbage til sin kæreste der venter på ham i Kathmandu.

Til sidst men ikke mindst skulle vi også tage afsked med det rejselystne polske par Christoff og Jastina, har rejst næsten samme rute som os meget af vejen fra Europa. Jastina lå for resten også syg i Lhasa, men jeg tror hun var begyndt at have det bedre.

Og så rejste vi videre, det var igen en tidlig morgen med kold luft, denne gang bare med lidt støvregn i også. For vi har jo heldigvis vores eget visa, så vi behøver ikke tilbringe ekstra dage i Lhasa for at få det skilt ad.

Oplevet af Sofie

Tibetanske munke terper visdom i klostergården.

Dyr vi har set og oplevet

Yakokser:

Her i Tibet (i kina) og også i Nepal er der ret mange yak okser som de både bruger smør, mælk uld, og skind fra. Smøren fra yak okserne bruger de også til at ofre til budhaer og andre guder med og efter min mening så smager det skrækkeligt og alt for fedt. De bruger også smørret i en slags te som de mere drikker suppe. En yak okse ligner lidt en stor ko i formen og så er den mørke brun eller sort og har lang pels og ofte nogle imponerende store og lange horn. De bliver ofte fulgt rundt oppe i bjergene af deres hyrder.

Katten:

Vi har været på et munkekloster, hvor der var en klosterkat, tror vi. Den var i hvert fald tyk og kælen og jeg sad på jorden og så gik den mijavende hen og gik op på mine lår og så satte den sig ellers der og jeg sad der og kunne ingenting gøre.

Hundene på Sangam:

Der er 3 vagthunde på Sangam en gammel og 2 unger. Ungerne kom til sangam i en sæk som blev smidt over muren og så var der en i staffet kaldt Mary T som talte godt for dem og siden hen opdraget dem sammen med nattevagten Mangesh.

Andre dyr vi har set:

Papegøjer,
Aber,
Kæmpe rovfugle,
Firben,
Små grå egern,
Fugle i bur,
Gribbe,
Bjergsvin,
Bjergfår.

Oplevet af Astrid

Kapitel 7 Kina

13. november - 24. november 2007

Mod den opgående sols land

Vi har igen rejst rigtig langt. Næsten tværs gennem verdens største nation, Kina. Rejsen startede på Lhasa station, som er en hypermoderne station specialkonstrueret til ikke at give de rejsende ilt-chok, når de træder ud af toget i iltfattige 3800 meters højde. Og så er stationen oven i købet lavet i stil med Potala paladset.

Målet fra Lhasa var Beijing, men med et stop på vejen i Xi'an. Strækket fra Lhasa til Xi'an var det længste på overraskende 37 timer. De første 25 timer af turen troede vi, at den kun varede 24 timer, indtil vi fik spurgt en anden passager, der kunne tale engelsk. Det kunne vores konduktør nemlig ikke, kun nikke ja og nej, når vi spurgte til klokkeslettet, vi skulle af på. Han kunne ikke fortælle os, om det var morgen eller aften... Så vi tog lige et halvt døgn

Mette køber mad på en kinesisk banegård.

mere i toget. Heldigvis er togene her moderne og veludrustede, så der er bekvemme senge, kogende vand, strøm og ordentlige toiletter. Det halve døgn kunne være tilbragt værre, men ved ankomsten i Xi'an var alle mand godt trætte af kviknuder, som var basismaden på hele turen.

Personligt havde jeg glædet mig meget til stoppet i Xi'an, fordi jeg gerne ville se de terrakotta krigere, som ligger i en grav øst for Xi'an. Mere herom senere. Udover terrakotta krigere, som er en kæmpe turistattraktion, byder Xi'an ikke på så meget. Udover det selvfølgelig er en kinesisk by, med hvad sig dertil hører af marked, kinesere og bygninger.

Byen indeholder bl.a. en moske, bygget til tilrejsende handelsfolk fra Mellemøsten. Byggestilen er udpræget kinesisk, og den ligner overhovedet ikke nogen af de moskeer, vi har set før. F.eks. var den opbygget klassisk kinesisk med fire gårdspladser, og der gemte sig mange fabeldyr og kinesiske kalligrafitegn. Et sjovt kig ind i en helt anden byggetradition.

Vi fejrer Jørgens fødselsdag med peking and i Peking. Det er dejligt at få ordentlig mad efter en lang rejse med meget fastfood og nudler.

Ellers tror jeg mest vi vil huske Xi'an for en helt anden oplevelse. Først må vi gå til bekendelse. Vi har spist rigtig meget på fastfoodrestauranter. Og derfor syntes vi (i hvert fald Sofie, mor, far og jeg), at det var tid til at prøve noget af den kinesiske mad.

Dagen før havde vi besøgt en markedsgade, hvor man kunne få de lækreste brasekartofler, det troede vi i hvert fald. Gaden var målet for vores besøg, og efter lidt vandren op og ned af gaden fik vi valgt en restaurant og bænket os. Selvfølgelig var der ikke en eneste, der forstod et suk af engelsk, så bestillingen foregik ved at pege på de respektive madvarer, som lå lagt frem til udstilling. De lækre brasekartofler havde første prioritet, og snart sad vi med dem på bordet. Men ak, det var på ingen måde brasekartofler. Ganske vist havde det farven, men konsistensen var blød og bløvet som gele, og så var det stærkt som chili. Måske de røde klatter virkelig var chili? Den resterende mad var ikke bedre. Sofies fisk var stærk nok til at vække en død mand fra graven, og risene var ca. halvt så stærke. Himmel og havbøf - det var altså ikke nogen særlig god kulinarisk oplevelse, så hellere fastfood.

Efter stærk mad og terrakotta krigere gik turen mod Beijing i et tog, som var en smule dårligere end det første. Så der var ret fyldt. Men turen fra Xi'an til Beijing tager kun et halvt døgn, som vi tilbragte sovende.

Beijing har mest af alt været afslapning, mens vi har ventet på at skulle videre med flyet til USA. Vi glæder os helt vildt til at få bilen igen og komme lidt i julestemning. Men Beijing har også budt på oplevelser.

Allerede første aften, takket være vores morgenankomst og fars fødselsdag, stod der akrobatik på programmet. Kinesiske artister er verdensberømte for deres kunster, og vi giver dem ret. Der må ligge mange mange træningstimer bag den smidighed, styrke og balance, som vi fik præsenteret. Men med tre opvisninger pr. aften bliver det også til noget. Men det var også både flot og gennemtænkt.

En central ting i Beijing er "Den Forbudte By", den kinesiske kejsers hermetisk lukkede palads, hvor ingen uindbudte havde adgang. Navnet, eller øgenavnet om man vil, skyldes, at man tidligere mistede hovedet for at

betræde paladset uindbudt. I dag er det en kæmpe turistattraktion, nok mest fordi det tidligere var så lukket, men også pga. de flotte bygninger. Men for at være helt ærlig så tror jeg, at vi var enige om, at Sultanens palads i Istanbul var flottere... Konceptet for de to paladser ligner ellers meget hinanden, med en sultan eller kejser som beboede det med hele sit harem, der blev bevogtet af eunukker.

Den allerstørste ting ved at besøge Beijing, i hvert fald fysisk, er at klatre på ”Den Kinesiske Mur”. Selve muren ser ikke kæmpe stor ud, når man står ved siden af den. Men når først man begynder opstigningen (ja, det går opad), så kan størrelsen altså godt mærkes. Det går op op op af stejle trapper og stejl vej. Hvordan alle de gamle damer, som vi mødte på vejen, kom helt derop, er mig en gåde. Men op kom de og det samme gjorde vi. I bidende kulde og med lavthængende skyer så desværre var der ikke rigtigt nogen særligt spændende udsigt, men med meget spændstige balder bagefter.

Byen Beijing er i rivende udvikling. Der rives ned og bygges nyt i stor stil. Noget i anledning af OL og andet pga. bolig manglen. Derfor river man også de gamle bydele ned (Hutongerne), som er små huse i et plan. De rives ned for at bygge etagebyggeri, så der er plads til mange flere beboere pr. kvadratmeter. Godt for kineserne med skidt for os turister, der godt kan lide at se på de små, charmerende kvarterer, med snirklede gader og stenhuse, i stedet for de lange lige amerikanergader.

Hutongerne er et charmerende kapitel af Beijings historie, som nok er ved at forsvinde for stedse, medmindre nyrtige kinesere sætter liv i de gamle bygninger igen, som det er sket med kartoffelrækkerne i Danmark.

Oplevet af Marie

Kejser Qins terrakotta krigere

Der var engang for meget længe siden, faktisk for over 2000 år siden, et stort landområde i Asien. Landområdet var delt op i seks mindre lande. Det ene land hed Qin. I Landet Qin var Kejseren lige død, derfor overtog hans kun 13-årige søn tronen, han hed Qin Shihuang.

Qin Shihuang blev en mægtig kejser, han var meget klog og styrede sit folk med hård hånd. Han samlede en stor og dygtig hær, og gik i krig med det ene land efter det andet. Han havde stor krigslykke, og en skønne dag var Qin Shihuang kejser over et mægtigt landområde, det der i dag kaldes Kina.

For at beskytte landet mod fjendtlige stammer fra nord, fik Qin Shihuang sit folk til at forlænge og samle de mange, mange mure, der var blevet bygget før kejser Qin kom til magten. En dag stod han med en 6000 km lang mur, som kan ses den dag i dag.

Kejser Qin ville ikke glemmes efter sin død. Så allerede da han kom til magten som 13-årig, startede han byggeriet af sit gravsted.

Han troede ligesom andre på sin tid, at hans jordiske liv ville fortsætte efter døden i åndeverdenen. For at sikre sin fortsatte magt, mente han, at han havde brug for mange soldater til en kæmpe hær. Kejser Qin tænkte lidt over det. Skulle eller skulle han ikke slå hele sin hær ihjel? Qin tænkte over

Terrakotta krigerne i Xiam. Kejser Qin tog en 6000 "mand" stor hær med i graven, som først blev fundet igen 1974.

det i mange dage, og til sidst kom han frem til, at det ikke var nødvendigt, at så mange mennesker skulle dø. I stedet kunne han bare få lerfigurer med i graven. Derfor satte Qin 700.000 mænd i sving med at bygge gravkammeret og en 6000 mand stor hær af terrakotta soldater (terrakotta=uglaseret, brændt ler). Byggeriet tog 37 år, helt indtil kejser Qins pludselige død på en inspektionstur som 50-årig.

Alle krigerne var forskellige i ansigtet, og udformet med stor præcision og omhyggelighed, så de nøjagtigt lignede rigtige soldater med tøj, hår og våben. Den eneste synlige forskel var bare, at de var lavet af ler. Krigerne blev støbt, brændt og malet i flotte farver, før de til sidst blev stillet op i lange rækker i graven. Krigerne stod klar til kamp, så de var udstyret med alskens våben, nogle af ler andre i metal. Der blev også lavet heste og kuske i ler, og stridsvogne i rigtigt træ og bronze. Stridsvognene blev lavet i halv størrelse af virkelige stridsvogne, men krigerne blev lavet lidt større end rigtige mennesker. Hestenes seletøj og andre mindre dele, blev lavet i sølv og guld.

Der gik 2000 år, i de 2000 år blev graven med krigerne udsat for både røverier, brande, jordskælv og andre natur forvoldte skader, men på trods af det blev meget af graven bevaret i uhørt god stand. De voldsomme brande inde i gravkammerne havde dog fået malingen på krigerne til at skalle kraftigt af, og leret er blevet rødbrunt i stedet for dets naturlige blåbrune farve.

I 1974 skulle nogle landmænd grave deres brønd dybere på grund af tørke. Pludselig støder de på nogle underlige ler ting, det viser sig at være Kejser Qins grav, dette bliver starten på det 20. århundredes største arkæologiske udgravning.

I 1979 åbner de første udstillinger for besøgene, og nu efter næsten 30 års udgravninger er museet blevet udvidet flere gange, og er blevet en af Kinas største turistattraktioner på højde med Den forbudte by, Den himmelske freds plads og Den Kinesiske Mur (der for øvrigt også blev bygget af Kejser Qin Shihuang).

Arkæologerne er langt fra færdige med udgravningerne, ud over flere andre grave tilsvarende dem de allerede har åbnet, mangler de selve graven der befinder sig inde i en 46 meter høj bakke.

Det siges at alle håndværkere, kunstnere og andre der arbejdede på graven blev begravet levende for ikke at røbe gravens hemmelighed. Men sagnet går, at kejserens kiste står på en platform støbt i kobber, kviksølv flyder som floder inde i gravkammeret, mens perler i loftet symbolisere sol, måne og stjerner. På væggene er der malet fyrretræer, cypresser, vildænder og guldgæs for at symbolisere jorden og himlen.

Men de som nærmer sig gravkammeret vil få afsløret endnu en hemmelighed, når de gennembøres af pile fra de automatiske armbrøster.

Men ingen kender sandheden endnu...

Oplevet af Sofie

Kapitel 8 USA

24. november 2007 - 12. januar 2008

Overraskende Amerika

For at gøre en lang historie kort, stod Sofie og jeg, den anden dag i en friluftsbutik, og kiggede på en globus. Først fandt vi Danmark, som vi skulle vise til vores amerikanske ven. Det var let nok, den der lille bitte klat, som ligger lige over Tyskland. Bagefter skulle vi lige vise, hvor vi havde rejst. Det tog lidt tid. Først alle de små lande i Europa, så Tyrkiet, Iran og Indien. Så det lille smut til Nepal og derefter Tibet og Kina. Så manglede vi bare at vise vores lille flyvetur fra Beijing til Seattle. Det var noget af en overraskelse. Globussen afslørede, at vi havde fløjet over, lidt mere end en tredjedel af jordkloden. I hvert fald var der bare vand og vand og vand under fingeren, som den fulgte flyets rute. Sikke en tur vi har været ude på. Den flyvetur får selv vores rejse her i USA, hvor vi er nu, til at ligne en gåtur 2. juledag efter julefrokosten.

Og det er ellers ikke, fordi vi ikke har flyttet os her i USA. Men før jeg fortæller om alt det, skal vi først lande i Seattle lufthavn.

I moderne behagelige fly med spillekonsol og personlig skærm, blev turen fra Beijing til Vancouver (i Canada) tilbagelagt i lækker stil. Efter et hurtigt flyskift og en visaudstedelse i Canada landede vi let og smertefrit en time senere i Seattle lufthavn. Og til vores store overraskelse stod der nogen og ventede på os! Og med rugbrød og kringle. Det var dejligt efter en lang flyvetur. Det viste sig at være Gurli og Anne - min onkels familie på min fars side.

Shipping, det er noget værre noget, så vores bil kom selvfølgelig ikke ind til tiden. Og da slet ikke igennem havnen, da den først var ankommet. Så der blev tid til en tur i en lejet bil ned langs kysten i Oregon. En meget smuk tur, der bød på vores første kig på Stillehavet. Mor dypede sågar tæerne i det – vi andre beholdt pænt huer, vanter og sokker på. Kysten i Oregon ligner meget den danske, og det var dejligt at være i et klima, som vi kender

det. Men det er jo USA, så det hele er lidt større og lidt vildere. Og hvorfor Stillehavet hedder stillehavet, ja det ved vi ikke. Vi har i hvert fald set masser af flotte bølger. Turen bød også på primitiv overnatning i yurder. En slags solide telte uden køkken (eller mikroovn), så lidt primitivt har vi levet, oven i købet med bålmad.

På tur i Oregon mens vi venter på bilen fra Indien. Overnatning i Yourt på campingplads med bålplads.

Turen tilbage til Seattle bød på en uventet overraskelse. Som I måske har hørt, har det sneet rigtig meget herovre. Ude ved kysten betyder det regn, masser af regn. Vejrguderne var heldigvis lidt med os, for motorvejen lukkede først for de næste fire dage en time efter, vi havde passeret det kritiske sted. Lidt heldig må man være.

Sofie og jeg mødte, da vi var på Kandersteg i Schweiz, nogle spejdgutter fra Denver i Colorado. Vi lovede allerede dengang at komme forbi på besøg, når vi nu alligevel lige var på vej ned gennem USA. Vi har senere lært, hvor stor USA er. Men man skal jo holde det man lover, og da der kom en indbydelse til en spejdetur, var vi ikke sene om at svare ja. Så en

På spejdetur i Denver. Hockey på isen i bjergene.

sen aften tog Sofie og jeg flyet fra Seattle til Denver helt alene. Efter en veloverstået flyvetur, en nattesøvn og et par indkøb var det tid til en spejdetur på amerikansk vis. Bilerne blev pakket, halvdelen af forældrene medbragt, sagt farvel til de sidste og kørt en lille smuttur på 2½ time op i Rocky Mountains. Jo længere vi kørte, jo mere sne kom der. Og da vi endelig kom til hytten, var det et lille vinterparadis med en kæmpe hytte, dyb sne, og masser af spil. Det var en rigtig hyggelig weekend, som bl.a. bød på indtil flere nye kortspil, en snehejk (i sko for Sofies og mit vedkommende), udendørs lejrball i sneen og amerikansk gameshow. Det var sjovt.

Sofie og jeg mødte, da vi var på Kandersteg i Schweiz, nogle spejdergutter fra Denver i Colorado. Vi lovede allerede dengang at komme forbi på besøg, når vi nu alligevel lige var på vej ned gennem USA. Vi har senere lært, hvor stor USA er. Men man skal jo holde det man lover, og da der kom en indbydelse til en spejdetur, var vi ikke sene om at svare ja. Så en sen aften tog Sofie og jeg flyet fra Seattle til Denver helt alene. Efter en

veloverstået flyvetur, en nattesøvn og et par indkøb var det tid til en spejdertur på amerikansk vis. Bilerne blev pakket, halvdelen af forældrene medbragt, sagt farvel til de sidste og kørt en lille smuttur på 2½ time op i Rocky Mountains. Jo længere vi kørte, jo mere sne kom der. Og da vi endelig kom til hytten, var det et lille vinterparadis med en kæmpe hytte, dyb sne, og masser af spil. Det var en rigtig hyggelig weekend, som bl.a. bød på indtil flere nye kortspil, en snehejk (i sko for Sofies og mit vedkommende), udendørs lejrball i sneen og amerikansk gameshow. Det var sjovt.

Mens Sofie og jeg var i Denver, kørte resten af familien til Billings i Montana, hvor vi havde den store lykkelige genforening. Derefter kørte vi et smut forbi Wolfpoint, som er et hul i Montana, hvor fars ukendte amerikanske familie stammer fra. Men efter et par tilfældige opkald til nogle "Hansener" i telefonbogen, var hurtigt fundet. Familien var større end forventet, så det blev hurtigt til mange familiebesøg. Men det var hyggeligt, og det har givet os et godt indblik i amerikansk kultur. (mere om den amerikanske familie følger i en senere opdatering)

Under hele rejsen har vi set den mest fantastiske natur. Fra sydende bølger i Oregon, til kæmpe vidder på prærien over sneklædte pas i Rocky Mountains – USA har ufatteligt meget smuk natur at byde på. Og ikke at forglemme en kæmpe dyrebestand, både i nationalparkerne, som man ikke kan undgå at køre igennem og i baghaven.

Oven i hele baduljen har vi selvfølgelig også holdt jul. På rigtig dansk og gammeldags manér, i en hyggelig campinglejlighed nær Redwood skoven. Den med verdens største træ. Det er faktisk her jeg sidder nu, og skriver de sidste linjer. I morgen skal vi videre ud og kigge på skoven og de kæmpe store træer, og inden længe skal vi besøge mere familie i San Fransisco, som også gerne skulle byde på noget sightseeing. Det ser jeg i hvert fald frem til.

Glædelig jul eller happy holidays, som de så politisk korrekt siger herovre

Således opfattet af Marie

Spejdertur i Denver

Torsdag

Det er sent om aftenen, næsten nat, og vi er lige ankommet. Vi er fløjet fra Seattle i staten Washington til Denver i Colorado. En tur som svarer til at flyve fra København til Paris. Vi er alene uden forældre eller andre til at tage sig af os. Det kildrer lidt i maven. Her er mørkt og lidt koldt. Vi skal sove ved Mike, som har været vores kontaktperson. Godt trætte tumler vi i seng efter at have prøvet at føre en samtale på tyk Colorado-amerikansk-dialekt.

Freddag

Det er i dag, det sker. Sofie og jeg har pakket taskerne igen, så vi er klar til turen senere på dagen. Dagens program står på indkøb til havregrynskugler, som vi medbringer til en aktivitet og frokost på en fastfoodrestaurant, der hedder Pho. Udtales fha, som ekspedienten forklarer mig. Det er vist en eller anden slags asiatisk suppe. Vi har ikke helt forstået, hvad det er, men følger bare med. Phoen smager okay. Drengene ved bordet griner. Det er sjovt, vi snakker om Danmark, USA og om alt muligt andet. Vi lover en af drengene at lære ham nogle danske ord, men først senere, når der ikke er forældre. Gad vide, hvad det er for nogle ord, han vil lære?

Endelig er det tid til turen. Efter en halv times ind og udpakning, som spejderne og ikke lederne organiserer, kører vi. Hverken Sofie eller jeg ved, hvor langt eller hvor længe, men det tager vi lidt hen af vejen. Da vi godt sultne ankommer til en sneklædt hytte, har vi kørt i 2½ time. Ligeså langt som fra Odense til Tyskland. Var det noget med en spejdertur i Nordtyskland? Klokken er lidt mange, så aftenens program står på hygge og tyske pandekager? Pandekagerne viser sig at være ligeså danske som tyske, men de smager godt, så både vi og spejderne er glade.

Lørdag

Efter amerikansk morgenmad med alt muligt bl.a. kage (Kan man få det til morgenmad?), er vi nået til weekendens hovedaktivitet. En snehejk til en mine ca. 4 km væk. Ikke særligt langt, men hverken Sofie eller jeg har nogensinde været på snehejk før, så vi er lidt spændte.

Sneen går os næsten til knæene, mens vi vader op og ned mod minen. På vejen stopper vi ved en isbelagt dam. Uden vi har set det, har spejderne taget ishockeystave med. Snart er kampen i fuld gang. De spiller med bold, for isen er endnu ikke glat nok til en puk. Hvis vi skal nå at se minen, skal vi skynde os videre. De fleste af spejderne vil hellere spille ishockey og bliver ved dammen, men en gruppe på 6-8 stykker går det sidste stykke til minen. Et par af spejderne er med men ellers er det kun os, nogle ledere og et par forældre, som hjælper til.

Hullet til minen er klaustrofobisk lille. Sofie tør ikke gå ind. Efter lidt overtalelse er jeg klar. Hulen er mørk og smattet. I gulvet løber en lille bæk. Det er faktisk ikke så vildt at være her, efter jeg er kommet igennem hullet. Det er bare en lang, smattet gang med vand i bunden. Antiklimaks. Selvom det ikke var så vildt, som jeg havde forventet, så er jeg alligevel lidt stolt over at have gjort det.

Vi er tilbage i hytten igen, lidt trætte og lidt våde. Drengene er til gengæld overhovedet ikke færdige. De vil ud at kælke. Jeg følger trop. Jeg havde glemt, hvor sjovt det er at kælke. Mit haleben bliver ømt af at banke det ned i bakken, men hvad gør det, bare jeg flyver endnu længere end sidste gang hen over bumpet.

Søndag

Vi sover længe og gør rent i dag. Det er som sædvanligt spejderne, som styrer det hele. Når de siger, at der er rent, ja, så er der rent. (lederne tjekker efter for en sikkerheds skyld). Efter at have skubbet en bil ud af driverne og ca. en halv kilometer ned af vejen, er vi klar til at køre hjemad. Glade, trætte og udmattede efter en rigtig spejdertur.

Oplevet af Marie

Den amerikanske drøm

Mange mænd blev dræbt under første verdenskrig. En af disse var bror til den danske pige Margrethe fra Søby på Ærø's bror. Han boede i Amerika og havde fået et stykke land ned til Missourifloden nær byen Wolf Point i det nordlige Montana. Det var et godt stykke jord centralt beliggende og

med god adgang til vand, der er vigtig for at af få noget ud af jorden på disse kanter.

På det tidspunkt kunne alle der rejste til Amerika få tildelt et stykke jord gennem en ordning "Homesteading" Men efterhånden som der kom flere og flere til, var det de dårligste jorde, der var tilbage. Derfor var brorens jord attraktiv.

Wolf Point ligger i et indianerreservat, og indianerne havde fået tildelt jorden til deres brug. Men det var ikke ualmindeligt at reservatets jord også blev tildelt til emigranter fra Europa – med alle de konflikter det medførte.

Brorens jord lå uden for reservatet, lige ned til floden og han havde sikkert allerede været i gang med at forbedre jorden, da han rejste til krigen. Margrethe så muligheden i at overtage jorden og hun rejste over for at overtage denne. Hendes kommende mand Hans fulgte med (samtidig eller kort efter) og de giftede sig i Glasgow (Montana) i 1918. De fik børn – Lily,

The Hansen family anno ca. 1930-35

Jens Roland, Edna, Neil samt tvillingerne Alf og Eli. Tvillingerne voksede op i Wolf Point, men forlod byen som voksne – Eli til Portland i Oregon og Alf til Arizona. De andre blev i Wolf Point og ernærede sig som farmere/ranchere eller næringsdrivende i det lokale erhvervsliv.

De fik mange børn og i 2007 er der i omegnen af 130 nulevende amerikanere, der udspringer af Hans og Margrethe Hansens liv i Wolf Point. Af de ældste er kun Lily og Niel levende – de bor endda dør om dør på samme plejehjem. Men deres mange børn lever i Wolf Point og store dele af Amerika.

Af en eller anden årsag var der ikke meget kontakt mellem Hans og hans familie tilbage i Danmark. Hverken han eller Margrethe (der i perioder var meget syg af et dårligt hjerte) kom tilbage til Danmark igen. Margrethe holdt en del kontakt pr. brev til både egen og Hans's familie, og året efter Hans's død i 1968 besøgte 2 af hans døtre – Edna og Lily - familien i Danmark. Nogenlunde samtidig besøgte nogle af Margrethes slægtninge familien i Amerika.

Da Margrethe døde i 1977 tabte familien den sidste kontakt til Danmark. Og på trods af et enkelt besøg i 80-erne, er det aldrig lykkedes at holde kontakten.

Hans er bror til Jørgens bedstemor. Inden vi rejste ud og undervejs har vi prøvet at finde oplysninger om den amerikanske familie, men vi vidste ikke andet at navnet var Hansen og byen Wolf Point. Vi var derfor meget spændte da vi indlogerede os på det lokale hotel og begyndte at ringe telefonbøger igennem. Hansen i Wolf Point fra en ende af. 4 gang var der bid – Lyle Hansen kendte Hans og Margrethe– det var hans Grandma and Grandpa. Kontakten var etableret og de følgende dage blev vi mødt af en masse nysgerrige og frem for alt varme mennesker. Først i Wolf Point, senere i Billings og Bozeman og senere også i Nicaragua, hvor vi også har en aftale.

Om de kommer til Danmark ved vi ikke. Men drømmen er der – den danske drøm.

Oplevet af: Jørgen

Nu ved vi hvor de bliver af!

Amerikanerne kører i stort tal rundt i deres rullende RV's (Recreational Vehicle), som er nummeret større end tyskernes autocampere og dog mindre end de egentlige mobile homes, der er flytbare huse. Bag dem trækker de gerne deres almindelige bil (i stedet for cyklen som tyskerne), Og vi møder dem på alle de store veje, men vi indtil for nylig har vi ikke mødt dem på de mange RV-Parks, der også er overalt.

Men de er i Arizona tæt ved grænsen til Mexico og midt i et af de mest solfyldte områder i januar/februar måned. Der er hele byer med dem og overalt bliver der leflet for det grå guld, der kører rundt i deres "vinterhjem" og venter på at vejret skal blive bedre hjemme!

Af samme grund er det i nogle af disse byer ikke tilladt at overnatte på Walmarts parkeringsplads, som det ellers er i resten af USA. Det fik vi at mærke en aften, hvor vi for første gang på hele turen oplevede at blive smidt væk og måtte flytte til et andet supermarked udenfor bygrænsen. Hvor der i øvrigt holdt en halv snes andre overnattende i samme situation.

Mange kilometre

Efter jul er turen gået sydpå via kystruten Highway 1 fra Crescent City til San Francisco, hvor vi efter 2-3 dage kørte videre langs Stillehavskysten ad samme rute indtil vi lidt nord for Los Angeles kørte stik Øst via HW 40 til Grand Canyon. Derfra sydpå til Phoenix dernæst igen stik vest ad HW 8 til San Diego, hvor vi nu holder i udkanten og venter på 2 nye dæk inden vi kører indover grænsen til Mexico. Mange, mange kilometre i både blæst, regn, sne og strålende solskin. Vi har haft rigtig dårligt vejr, men har dog ikke haft større problemer udover det er en udfordring at være spærret inde i bilen flere dage ad gangen.

Også naturen en stor

Stillehavskysten er helt fantastisk og i Californien er stort set alle grønne seværdige pletter udlagt som State Parks. Det betyder at der er en overflod af naturpladser, der er tilrettelagt til et stort antal besøgende i bil og mange gange også til camping. Vi har været flittige brugere af de mest primitive af dem. Disse er billige, ligger midt i den allersmukkeste natur, der er god luft mellem campisterne og altid med mulighed for bål. Desværre er brændet meget dyrt og der må ikke samles brænde på pladsen, så vi har kun lavet mad på bål et par gange.

Fordi der er så meget plads er der også plads til dyrene på kysten. Vi har set søløver, pelikaner, sæler, søelefanter, havoddere, delfiner og minsandten om vi ikke også spottede en gråhval fra kysten en af de første dage i det nye år. Gråhvalen svømmer mod syd til en bugt ved Mexicos kyst hvor de føder og plejer deres unger i februar. Her skal vi til i de kommende uger.

Gospel og høj sol i San Francisco

San Francisco smilte til os med den flotteste sol. Vi besøgte en del af Mettes familie, og var så heldige at låne en lejlighed i nogle dage. Desværre ramte vi tiden mellem jul og nytår og det betød at en del af vores kontakter ikke var hjemme.

Den amerikanske kultur er også gospel og alt hvad det indbefatter. Det var et vigtigt mål for os at vi ville opleve dette live, men vidste ikke rigtigt hvor vi kunne opleve det. Vi surfede lidt på nettet og fandt en "Celebration" i en Methodistkirke i centrum af San Francisco. Det var en ubeskrivelig oplevelse. Selvom budskabet er stort set det samme som i vores kirke, så har vores lokale pastor Sørensen noget at lære. Han skal dog ikke tage ved lære af de selvbekræftende skæbnefortællinger – dem kunne vi godt undvære.

Nytår i bilen - og så mod øst!

I modsætning til juleaften valgte vi at fejre nytår i bilen i en State Park (New Brighton) ved kysten på vej til Monterey, hvor Carl og Helen fra Mette's

familie bor. Monterey er et af de dyrere boligområder, der huser en del notabiliteter fra både San Francisco og Los Angeles. Også en side af USA – og beliggenheden er ikke den værste. Der er også et akvarium som ifølge vores guide er verdensklasse. Carl havde organiseret billetter, så vi var inde og se det. Og det var flot med komplette udstillinger og akvarier om alt hvad er findes på kysten og på dybt vand i området ud for kysten.

Til nytårstaffel i folkevognen.

Den videre tur på kysten var ligeså flot som den første del, men da vi kom i nærheden af Los Angeles begyndte vi for alvor at savne sol. Derfor satte vi kursen mod Grand Canyon i Arizona, som vores guide beskrev som stegende varmt. Ikke mindre end 3 dage tog turen og stor var skuffelsen da vi stod i sne til knæene ved Grand Canyon!! Guiden beskæftiger sig ikke med besøg i lavsæson og med lidt eftertanke kunne vi have tænkt det: Grand Canyon ligger faktisk i 2500 m højde og om vinteren er der koldt i denne højde.

Til gengæld var vi heldige med både vejr og parkpersonale: Solen skinnede fra en skyfri himmel og netop denne dag var der gratis adgang til parken. Det var ubeskrivelig smukt – andet er der ikke at sige.

I hele perioden har vi søgt sol og varme og på vejen ned fra Grand Canyon mod Phoenix kom den. Høj sol om dagen og bidende koldt om natten – ørkenland! Men nu er vi i solen, t-shirtsene er fundet frem og de kommende uger skulle shortsene gerne frem igen.

Rejsen i Amerika er ved at være slut, det er nemt og ukompliceret at rejse her og vi har brugt en del tid på at forberede den videre færd. Maries pacemaker er blevet checket og fundet ok, bilen har fået en ny aksel og mandag skal den have den sidste service (og 2 nye fordæk) inden vi triller ind i Mexico.

Grand Canyon i vinterforklædning. Et sjældent og smukt syn.

Og så har vi haft den første punktering – i et offroad område i en State Park gemte der sig et stort stykke metal i sandet som af en eller anden årsag satte sig i det ene bagdæk. Ved denne lejlighed opdagede vi en kritisk defekt på det ene forhjul – derfor 2 nye dæk.

Som oplevet af: Jørgen

Vinter og vidder i Montana, USA. Smukt og dejligt.

Kapitel 9 Mexico

12. januar - 8. februar 2008

Øde Mexico - Baja California

I dag (27. januar) har vi for første gang kørt med åbne vinduer hele eftermiddagen og jeg lavede aftensmad i korte bukser. Vi er i Mazatlan – et mexicansk ferieparadis for især canadiere. Vi bor på en splinterny campingplads, der er fyldt til bristepunktet med amerikanske og canadiske campere i størrelsen XXXL. Utroligt. Mange af dem er kørt 3-4000 km for at komme hertil.

Vores Mexicoeventyr startede i Tijuana. Vi valgte at køre ind via Baja California, fordi det skulle være meget smukt og vejret det bedst muligt. Begge dele holdt stik. Baja er den lange halvø der forlænger Californien ned i Mexico. Det er meget øde og hovederhvervet er turisme med badning, surfing, jagt og fiskeri og sidste men ikke mindst de ynglende gråhvaler som trækplaster. Januar er den mindste turistmåned og de fleste turister er enten på gennemrejse til de store strande længere nede i Mexico eller på jagt efter store hvaloplevelser, der topper i februar.

For os soltørstige danskere var det lige det vi havde brug for. Vi nød de øde strande (endnu for køligt til at bade), de store vidder ørkenerne og den storslåede natur med et fugleliv man skal lede længe efter. Vi har set fiskeørne på rede i et antal jeg aldrig havde drømt om.

Målet for os var at se Gråhvalerne med deres unger i lagunen ved Guerra Negro. Det var en kæmpe oplevelse – som det også fremgår af Astrids indlæg længere nede.

Ligesom da vi rejste ind i Iran var vi lidt spændte da vi rejste ind i Mexico. Amerikanerne er gode til at male fanden på væggen. Det var derfor meget belejligt at vi mødte Jean-Luc og Emilie fra Quebec, da vi var vi at registrere

Ved grænsen til Mexico møder vi Jean Luc og Emily fra Canada, som vi rejser med et stykke tid.

vores køretøjer ved grænsen. De kører på en motorcykel med en lille hjemmelavet anhænger. Ruten er stort set som vores – Syd til Sydamerika.

Og da de lige var startet havde vi god brug for hinandens støtte til at finde de første sikre overnatninger i Mexico.

På andendagen begyndte uheldene at hagle ned over vores nye venner. Allerede kort efter start sprang en bagagestrop og et reservedæk og benzindunk fløj op i luften og ind til vejsiden. Vi var sent på den og hjalp ved at tage det ind i bilen indtil vi kom frem.

Vi havde spottet et sted på kysten, hvor vi ville overnatte på stranden. Efter at have kørt ca. 3 kvarter på en stærkt knoldet vej, der kun blev ringere og ringere opdager Jean-Luc, at han havde tabt reservehjulet til traileren. Vi drøfter lidt situationen og efter at have fået oplyst af en modkørende, at der var ca. 30 minutter tilbage til kysten (det var ved at blive mørkt) beslutter vi at køre videre og dernæst sende Jean-Luc tilbage og kigge efter hjulet.

Et kvarter efter kører vi forrest og opdager at vi har tabt vores nye venner. Vi venter lidt - sikkert bare en tissepause. De kommer dog ikke og til sidste køre vi tilbage.

Her finder vi hurtigt motorcyklen uden anhænger og efter lidt søgen finder vi Jean-Luc og Emilie stående i krattet ved at pakke traileren om. Akslen var knækket – bukket under for de mange huler og knolde på vejen. Vi overtaler dem hurtigt til at pakke hele traileren ind i vores bil, så vi får det hele med til overnatningen og vi kan lægge en plan for det videre forløb.

Den aften overnatter vi på en plads af absolut bedste kategori på vores målestok. Vi hygger os med historier om vores startvanskeligheder (ikke mindst den eksploderede benzindunk i Tyskland).

Næste dag pakkede vi hele traileren ind i bilen igen og vi følges til en campingplads lidt længere fremme, hvor der er mulighed for at Jean-Luc kan arbejde med at gøre traileren bedre. Vi tager afsked og køre videre, men har mødt dem igen flere gange på vej syd over.

Og reservehjulet – ja det fandt vi aldrig!

Oplevet af Jørgen

Hvaldag/valgdag

Vi startede dagen med at stå og vente på at blive hentet af en minibus og da den så kom så ventede vi på at de andre som også havde bestilt turen kom, og da de så var kommet tog vi af sted.

På vej ned til hvalerne kørte vi igennem verdens største salteri.

Da vi kom ud til vandet blev vi iført nogle lange gule regnjakker og skrigorange redningsveste. Vi steg ombord på den lille motorbåd. I starten sejlede vi hurtigt men da vi så havde set den første hval sænkede vi farten.

Det foregik sådan at hver gang vi så en hval som var tæt nok på os sejlede vi lige så stille hen til dem for det var mor og unge. Ind i mellem var vi heldige at komme meget tæt på, men desværre ikke så tæt på at vi kunne

røre dem for vi var lidt for tidligt på sæsonen til at mødrene ville give slip på deres legesyge unger. Nogle gange stak moderen hovedet lodret op over vandoverfladen for at holde øje med at bådene ikke kom for tæt på og ungen efterabede.

Vi så også mange springvand som kommer op af hullet som er på ryggen af hvalen. Vi så også grå delfiner og en masse søløver som sad på en bøje. På vej tilbage stoppede vi ved salteriget så vi kunne på nogle billeder og en klump ufærdigt salt. Apropos hvaldag så er det også snart valgdag i hele Mexico. (Regionalt valg på Baja California, der hænger plakater overalt).

Oplevet af Astrid

Fiskeørn på Baja Calafornia. Her bygger de reder og kan ses i stort antal tæt på.

Hvem er amerikanere?

Hvis du overfor en mexicaner kommer til at omtale en borger i USA som amerikaner, bliver han fornærmet. Mexicanere er også amerikanere ligesom alle de andre borgere i Mellem- og Sydamerika er det.

Opfattelsen giver et god billede af forholdet mellem mexicanere og "USA-ere". Mexicanerne lægger stor vægt på deres rødder, at de har en historie, og at de er ligeså værdifulde borgere som USA-erne.

Ikke alle "USA-ere" betragter mexicanerne ligeværdigt. Og derfor er der ikke mange "USA-ere", der rejser i landet. De bryder sig ikke om at møde mexicanerne på hjemmebane – og specielt ikke uden deres våben, som de ikke må tage med herved.

Canadierne derimod har et helt andet forhold til Mexico, og de er her i stort tal. Ved alle kyster er der store campingpladser, hvor de parkere tæt med deres store mobile hjem, når de flygter fra det kolde nord.

Fricamping på stranden i Mexico.

Udfordringer i det rigtige Mexico

Jo længere vi kommer ind i Mexico, jo mere kommer man til at holde af landet. Her er så meget storslået natur og så meget spændende kultur, at den korte tid vi har mulighed for at være i landet ikke slår til.

Vi ankom sent om aftenen med færgen fra Baja California til hovedlandet. For første gang benyttede vi en tankstation i Mexico som overnatning, det var den eneste mulighed. Men det fungerer fint, og vi har benyttet dem flere gange siden.

Hovedlandet er meget anderledes en Baja California, og for første gang er vi for alvor udfordret på sproget. Ikke mange kan engelsk, og vi kan stort set intet spansk. Anført af Marie er vi gået i intensiv træning med sprogkursus på CD, huskespil og andre pædagogiske hjælpemidler. Vi kan snart tallene og de mest almindelige vendinger. Det er til gengæld en meget stor udfordring, at forstå hvad de svarer...

Selvom vi er omhyggelige med at parkere og overnatte sikre steder gik det alligevel galt i sidste uge. Midt på dagen havde vi indbrud i en ene af vores tagkasser, som heldigvis var låst fast til bilen. Ellers var de løbet med det hele. Vi mistede 2 FULDE gasflasker, det ene stormkøkken, et telt og lidt dykkersager. Det var rigtig træls, især gasflaskerne kommer vi til at mangle i den sidste ende, hvis ikke det lykkes at strække det amerikanske, vi har skiftet til.

Sommer, sol og indianere

Det meste af turen til Mexico City har vi kørt langs med Stillehavskysten. Vi har badet i Stillehavet, set delfiner, krokodiller (100 m fra hvor vi badede!!) og nydt alverdens tropiske frugter. Mexico har det hele.

Der er mange ting at opleve i Mexico, og vi har valgt at fokusere lidt på indianerne her – eller mesoamerikanerne som de selv kalder det. Indianere bor i Indien ifølge mexicanerne. Når vi rejser gennem landet i bil, kommer vi gennem skiftende områder, som er præget af forskellige indianerkulturer, der på ingen måde er ens. De holder stolte fast i deres klædedragter, og i de forskellige områder tilbydes tæpper, krukker, smykker, kobber, tekstiler,

kurveflet udført i lokale mønstre og forarbejdninger. Det er meget spændende.

Mexico City – det nærmeste man kommer himlen

Mexico er det land vi har flest spejderkontakter i. Så mange, at vi har været nødt til ikke at benytte dem alle.

På vej op fra kysten til Mexico City gjorde vi holdt i Colima og besøgte Alex, som er tropsleder i en af de 4 grupper i byen. Vi overnattede i deres spejderhus, lavede lidt sightseeing sammen og fik hjælp til at finde et værksted, der kunne reparere en løs forbindelse i vores dynamo.

Spejdervenner i Mexico overrasker Sofie med kage. De har hørt hun snart har fødselsdag.

I Mexico City ankom vi sent en lørdag eftermiddag lige mens der var spejdermøde i parken. Så vi tog hurtigt uniformen på og kørte sammen med den ene af vores værter, Eduardo (Gruppelider), til møde i en park, hvor alle grene holder møde samme tid og sted. Her var vores anden vært

Michelle med hendes minier, og vi fik lejlighed til at opleve og være med i et mexicansk møde. Efter mødet blev vi inviteret med en stor del af lederne ind til centrum, hvor vi spiste sammen og fik en rigtig god snak om spejder og alt muligt andet.

Eduardo og Michelle bor i en lille 3-værelses, og vi havde planlagt at sove i bilen. Men da vi ved midnats tid fik hævet taget, og 2 skarpt bevæbnede politivogne indenfor 2 minutter indfandt sig og spurgte os ud om alt muligt, blev konklusionen, at det nok ikke var så smart at overnatte på gaden i Mexico City.

Så kørte spejdernetværket, og i løbet af 15 minutter havde vore nye venner arrangeret sikker parkering i en kirke 4 gader væk fra lejligheden. Vi skulle bare være ude inden gudstjenesten næste dag....

Vi blev her i 3 dage, og havde mange gode timer på med alle spejderne og vores kirkelige værter, der boede lige ved siden af kirken. De havde opsnappet, at Sofie snart har fødselsdag, og den sidste aften blev vi hentet til deres lille lejlighed, hvor de overraskede os med lagkage.

Mexico City – det nærmeste man kommer himlen. Men indrømmet – også et farligt sted at være.

Siesta

Efter Mexico City er vi rejst godt 70 km syd på til pigespejdernes verdenscenter Our Cabaña. Her holder vi nu siesta – sikkert bag lås og slå. Tøjvask, lektielæsning og afslapning inden vi kører videre til Guatemala.

Her skal vi møde Jean-Luc og Emilie (se sidste dagbog), som vi har inviteret til fødselsdag.

Oplevet af: Jørgen

Kapitel 10 Mellemamerika

8. februar - 2. marts 2008

Chiapas

Efter mange kilometre og timer på landevejene er vi nu i Panama, hvor vi skal have sendt bilen med skib til Ecuador. Tiden løber fra os og de tidligere skibstransporter har lært os at de er usandsynligt tidsslugende...

Efter en god rast på spejdercenteret Our Cabana nær Mexico City havde vi travlt med at komme syd på til Guatemala, hvor vi skulle fejre Sofie's fødselsdag sammen med Jean-Luc og Emilie. Vi havde 4 dage til turen og endnu engang kunne vi konstatere, at det tager længere tid at køre her end på de tyske motorveje.

Fra det høje Mexico City (3000 m) kørte vi ad den nordlige hovedvej ned i normal højde gennem fugtig og varm jungle. For senere samme dag et køre op igen til den uformelle hovedstad i Chiapas provinsen San Christobal. En meget lang og opslidende opkørsel tog næsten livet af den gamle dame (bilen) - den blev meget varm, mistede trækraft og olielampen begyndte at blinke periodisk.

Kolonitidsbyer

Overalt i Mellemamerika kan man se sporene efter især spanierne i kolonitiden. Gamle byer med bygninger, navne og gader, som var det i Spanien trækker hvert år tusinder af turister til. San Christobal i Mexico, Antigua i Guatemala, Granada i Nicaragua for blot at nævne nogle.

Smukke er de og speciel San Christobal er spændende, fordi indianerne har taget denne by til sig og i dag er det den uformelle hovedstad for de mange indianere i Chiapasprovinsen. Det er i denne by zapatistbevægelsen lavede oprør i slutningen af 90-erne.

Den gamle mistede pusten

Vi kom sent til byen og efter lidt shopping og sightseeing dagen efter ilede vi videre mod Guatemalas grænse. Med nød og næppe ville vi kunne nå Jean-Luc og Emilie til Sofies fødselsdag - hvis den gamle dame ville.

Men det ville hun ikke - dagen før den store dag stoppede hun brat og måtte skubbes ind på et meget lokalt værksted. Heldigvis tryllede den spanske mekaniker sin bror frem, der kunne engelsk og også lidt elektromekanik. En mulig fejl blev lokaliseret, men vi manglede en reservedel til strømfordeleren. Det tog resten af dagen og lidt til at skaffe en brugt, som måske virkede, og mens vi spiste aftensmad blev delen skiftet. Og bilen startede.

Det utænkelige sker. Bilen går i helt i stå. Heldigvis lige udenfor en mekaniker.

Men det var for sent - der var en god dagskørsel til Jean-Luc og Emilie, så vi var nødt til at overnatte hos mekanikeren. Og Sofie oplever sin 18 års fødselsdag:

12. februar

"I dag er det Sofies fødselsdag, hurra hurra hurra, hun sikkert sig en gave får som hun har ønsket sig i år..."

De morgenruste stemmer gjalder ind i hovedet på mig, jeg gaber og strækker mig, mest symbolsk for jeg har sovet rævesøvn de sidste 2 timer

Bortset fra gaverne, er morgenmaden simpel og hurtig som den plejer, for vi skal skynde os så vi kan komme videre. Vi gider nemlig ikke være hos den mekaniker hvor vi tilbragte det meste af dagen i går og hvor mekanikerne først sent i går aftes fik fadt i dimsens, der skulle skiftes, så vi først kunne køre videre i dag.

Endelig kommer vi til den Mexicansk/Guatemalanske grænse, men lige som vi tror at det hele er ved at lykkes, stopper den gamle dame og holder stædigt på ikke at ville flytte sig en meter længere, så vi skubber den tilbage af vejen og ned til den nærmeste by, hvor der er en lille elektromekaniker. Han kan heldigvis fikse den på en times tid og vi er rullene igen.

Det går som smurt hen over grænsen, men så heller ikke ret meget længere før hun begynder at brokke sig igen, hun sætter ud og vi lokker med lidt mere olie, men ak nej 2-3 km senere sætter hun ud igen, men vil dog gerne starte bare man drejer nøglen. Sådan går det hele dagen med stop og start og stop og...

Hen på aftenen får vi kæmpet os vej op af nogle hæftige bakker, (danskere der ikke har krydset himalaya vil nok kalde det bjerge) kan vi endeligt se en ende på det, vi køre ind i en mindre by, hvor vi tosser rundt i gaderne indtil de lokale mesoamerikanere (i smukt traditionelt tøj) får ledt os på ret spor igen.

Det er blevet mørkt da vi endelig langt om længe køre ind i Panajaval hvor vi har aftalt at mødes (og fejre min fødselsdag) med Jean-Luc og Emelie. Vi får efter lidt tid fundet frem til et skilt for der står camping, vi krydser fingre og far og jeg går op af en lille hullet jordvej, og ind af en jernlåge, hvor jeg (til min store glæde) bliver budt velkommen af Jean-Luc med en lille fødselsdagssang, Emelie kommer lige i hælene og de spørger spændt ind til vores små "udfordringer" med bilen.

Efter at have fundet en passende plads til bilen, spiser vi stegt torskerogn med stuvet hvidkål og kartofler (det eneste jeg kunne komme på, at kunne tænke mig af det vi havde), og så var den fødselsdag slut, Astrid mener at det var verdens værste fødselsdag, men mor siger at vi spiser noget kage i morgen, så det går jo nok alt sammen.

Den 13. bygger vi en "lagkage" af amerikanske pandekager, frugt og chokolade, som vi deler med Jean-Luc og Emelie, så lidt fødselsdag blev det da til, bedre sent end aldrig."

Storbyferie i det bevogtede Guatemala City

Jean-Luc er mekaniker og sammen går vi bilen efter på campingpladsen. Vi finder nogle dårlige ledninger som vi skifter og regner med at alt er ok. Og beslutter at køre sammen til kolonibyen Antigua inden vi kører til Mayatemplet, der ligger 5-600 km nordligere - øde i junglen.

Undervejs brokker damen sig igen, men vi holder den kørende og efter en overnatning i Antigua beslutter vi at følges ad til Guatemala City for at finde et ordentligt VW værksted, der kan finde fejlen. Det finder vi heldigvis nemt, men det er lørdag og de lukker 5 minutter efter ankomst.

Endnu engang skilles vi fra Jean-Luc og Emilie - denne gang er det os der efterlades et sikkert sted. Vi aftaler at mødes i Tikal - de tager en lidt mere udfordrende vej, vi tager hovedvejen.

Det bliver til 4 dage i det skarpt bevogtede Guatemala City. Der er bevæbnede vagter på alle gadehjørner og udenfor stort set enhver næringsdrivende. Skræmmende - vi har ikke oplevet det så slemt nogle steder. Og vi er endda i den sikreste zone...

Heldigvis er de dygtige på værkstedet og de får løst problemet helt og endeligt samtidig med at damen får en tiltrængt service. En sen eftermiddag forlader vi byen og med fornyet kraft (det viser sig at vi havde mistet ca. halvdelen af normal kraft - ikke sært at hun hostede noget op ad bakkerne).

Stroppetur til Tikal

Dagene efter tager vi en stroppetur på 500 km - vi kan lige nå Jean-Luc og Emilie på Tikal. Men de er der ikke, og senere viser det sig at den udfordrende tur var meget off road, de var både væltet og havde trukket lange strækninger, så de var lidt mærkede af turen, da vi fandt dem igen.

Selvom det vi kæmper lidt og det nogle gange er lidt surt, glemmer vi dog ikke at opleve. For at opleve Tikal og junglen står vi meget tidligt op - Sofie mener måske lidt for tidligt:

"Gaaaaab jeg strækker mig og forsøger at få søvnen ud af øjnene så jeg kan se på mit ur, kun for at konstatere at klokken er alt for tidligt.

Efter lidt let morgenmad siger jeg, sammen med resten af familien ud af bilen, og bliver straks ramt af en larmende støj ala cd'en fra Randers regnskov. Vi befinder os på en primitiv campingplads (en græsplæne med et toilethus) midt i et af de fredede jungleområder i Guatemala.

Morgenstemning i junglen ved mayatemplet Tikal.

Vi bevæger os ind i junglen, det sparsomme morgensollys bliver delvist lukket ude af de høje slanke palmer, bevoksningen bliver hurtigt tæt som en mur langs stien. Efter omkring 200 m er junglen så tæt at man bliver væk hvis man går 10 meter uden for stien, der heldigvis er bred som en mindre vej for at der er plads til alle turisterne der valgfarter her til i hundredevis hver dag.

Efter ca 35 minutters gang hører jeg en puslen i bladene lidt fremme til højre for vejen, frem kommer en myresluger. Den lunter tværs over stien og lysningen vi står i. Bevæbnet med kameraet sniger jeg mig nærmere på det luntende dyr, føler mig lidt som en flodhest i en vinforretning da jeg forøger at bevæge mig lydløst mellem de tusindvis af nedfaldne tørre blade.

Jeg må bruge list tænker jeg, og da dyret sætter kursen højre om en pavillion (der meget unaturligt står midt i lysningen ved siden af en toiletbygning) sniger jeg mig venstre om (myreslugerens ret lange hale stritter lige op i vejret så jeg kan holde øje med præcist hvor den er hele tiden) i det vi begge når forbi pavillionen stopper dyret og stirrer lige på mig. Jeg holder vejret og bander indvendigt over kameraets klikkende lyd. Efter få sekunder smutter den ind mellem nogle store bregneblade og forsvinder, jeg går tilbage og slutter mig til i andre igen. Mens vi går forsøger jeg at fange de brøleaber der svinger rundt over vores hoveder, men de er for langt væk og for hurtige til at jeg kan nå af få noget ordentligt billede af dem.

Endelig kommer vi til det vi i er her for, de store gamle Maya ruiner (egentligt ikke ruiner, da det meste stadig er forholdsvis intakte). Mayaerne, der levede i mellemamerika for tusind år siden, var grundige når de byggede templer, hvor de kunne tilbede deres guder. De byggede også solidt, da jordskælv ikke er unormalt på disse kanter. Så de høje (ca to gange runde tårn) templer står endnu i imponerende stand, og breder sig her over et område på 64 kvadratkilometer. Men meget af det er ikke udgravet eller er ved at gro til igen, da junglen er meget frodig og hurtigt gror til hvor man har ryddet den.

Vi kigger på de imponerende bygningsværker og går så tilbage til bilen da solen begynder at stege, og for dagens ryk ind af turister for alvor starter."

Via Honduras, Nicaragua og Costa Rica til Panama.

Vi møder Jean-Luc og Emilie udenfor Tikal men da tiden er løbet fra os beslutter vi at skilles. Vi vil gerne være i Portugal til Mette's fødselsdag (22. juni) og er derfor nødt til at flytte os hurtigere, hvis vi skal nå det og samtidig have tid til de ting vi vil i Sydamerika.

Et af de vigtige mål var at se koralrev i Carribien, og det indfrier vi til fulde med 2 dage på øene Utila i Honduras. Øen ligger midt i et koralrev og i modsætning til de fleste andre steder behøver man ikke her at sejle for at komme til at snorkle i koral revet. Man går bare ud fra stranden - og svømmer rundt i et saltvandsakvarium. Det var stort og en kæmpe oplevelse for os alle.

Snorkling i koralrev direkte fra kysten i Honduras

Undervejs til Panama besøgte vi også Jørgens grandfætter Jay (fra Wolfpoint i Montana) i Granada (Nicaragua), hvor vi fik en luksus overnatning i en suite på hans lille hotel i de gamle kolonitidsbygninger.

Selvom vi kører mange kilometre oplever vi dog hele tiden noget. Her er mange frugtbarer ved landevejen og den panamerikanske hovedvej er på flere strækninger ikke større end Strandholtvej, hvor vi bor, går igennem jungle, høje bjerge (+3000 m) og store landsbrugsområder, hvor vi kan lære hvordan de frugter vi køber i butikkerne bliver til.

Som oplevet af Jørgen og Sofie

Dus med sydhavsfrugterne

Markederne og butikkerne er overalt, hvor vi kommer frem, fyldt med ukendte frugter og grøntsager. Vi synes især, at de nye frugter er spændende. De ligger og frister med deres tropefarver og eksotiske former. De store spørgsmål er, hvordan spiser man dem? Hvilken del af frugten skal man spise? Og skal den tilberedes?

Det lyder måske mærkeligt, at det kan være et problem. Men lad mig illustrere det med et eksempel. Den anden dag købte vi en frugt. En aflang, gul, bulet, duftende frugt, som ligner en punkteret gul læderfodbold. Vi prøvede på bedste spanske at spørge den i øvrigt venlige frugthandler om, hvordan den skulle spises. Hun gjorde fagter lidt a lá, skræl den og sagde "liquier", og pegede bagefter over på appelsinerne, mens hun lavede "pressefagter". Klart nok tænkte vi, vi skal skære den over og spise kødet

Mærkelige sydhavsfrugter, som vi ikke ved hvad vi skal gøre ved.

som vi har dryppet med lime eller appelsinsaft (appelsinerne er bl.a. grønne her).

Nu er det aften og tid til at smage frugten. Jeg skærer den over, og den ligner nærmest en bulet honningmelon. Jeg må indrømme, at jeg bare går ud fra, at kernerne i midten skal pilles ud, hvad skal man ellers bruge dem til? Frugten bliver delt ud i dele, og vi smager på den. Og smager en gang til. Hvem har taget smagen? Frugten, som vi altså ikke ved, hvad hedder, smager af... jaa ingenting. Mor prøver kernerne, som ligesom er omringet af en slags slim. De smager frisk og af lidt mere. Men de smager ikke ligefrem som om, at de opfordrer til snackspisning.

Vi smider resten af frugten ud. Og er stadig ikke klogere på, hvilken del og hvordan frugten skal spises. Den frugt er vi stadig kun Des med.

Oplevet af Marie

Kapitel 11 Ecuador, Peru og Bolivia

2. marts - 26. marts 2008

Grænseoverskridende shipping

Det lykkedes os at få afleveret bilen i Panama en sen torsdag aften og få den udleveret igen den efterfølgende onsdag – en meget sen aften. Overordnet set en succes, men midt i det var det en prøvelse på sydamerikansk betonbureaukrati af værste skuffe.

Det gik fint med at få afleveret bilen i Panama og vi fløj dagen efter til byen Guayaquil i Ecuadors lavland i syd. Det var her bilen ville ankomme og vi indlogerede os på et lille hostel. Skibet ankom lørdag og mandag morgen mødte vi op hos shippingagenten sammen med vores nye brasilianske venner. Vi delte nemlig en container og sparede derved en del penge.

Her opstod første forhindring. De havde ikke modtaget fragtbrevene fra Panama som aftalt, og dermed kunne vi ikke få bilen ud. Samtidig præsenterede de os for en noget større regning end forventet hvilket vi ikke kunne acceptere. Bilerne skulle dog ud af containeren samme dag, så vi kørte sammen med agenten til den anden ende af byen og fik bilerne ud og sat i varehus.

Dagen efter mødte vi op hos agenten igen. Papirerne var nu kommet og den eneste forhindring var vores betaling. Vi afviste igen og indledte en større dialog med vores kontakt i Panama. Vi blev stædigt siddende på kontoret og ventede. Og ventede. Først imod fyraften skete der en lille åbning, men ikke nok. Så vi mødte op næste dag og omsider fik vi hul igennem til en, der kunne tage beslutninger og aftalt en pris, vi accepterede. Det var lige før frokost og vi begyndte at ane at det ville komme til at knibe med at få bilen ud.

Agentens arbejde var principielt afsluttet ved leveringen til varehuset og efter diskussionerne omkring prisen var der ikke så meget ekstra service at hente til at få bilen gennem tolden. Bevæbnet med selvtillid drog vi til

havnen igen og begyndte at rende fra Herodes til Pilatus uden større resultat. Ingen kunne rigtig hjælpe os. Men så mødte vi en ældre herre, der begyndte at hjælpe os. Det lignede ikke en tolder, og vi anede at han nok på et tidspunkt ville have penge. HAN kendte til gengæld gamet og alle knapperne, der skulle trykkes på. I løbet af 10 minutter fik han overblik over alle vores papirer, skaffet de der manglede og arrangeret at vi kunne komme i audiens ved første instans midt i frokosten.

Herefter havde vi alle tilladelser til at importere bilen til Ecuador – nu skulle vi bare have bilen gennem tolden og ud af varehuset. Igen gik alt i stå. Vores papirer lå på et skrivebord og ventede på en underskrift... Vores mand nævnte at det kunne blive svært at nå inden dagen var omme. Men han kunne se guleroden – det var jo en stor opgave med 2 biler på en gang. Og han vidste hvor stor værdi han ville skabe, hvis det lykkedes at få bilerne ud. Så han satte sig for at løse opgaven og sagde at vi ville have bilerne kl. 19.30.

Da var kl. 16 og de forskellige kontorer begyndte at lukke omkring os efterhånden som vi kom frem. Men hele tiden lykkedes det ham at holde døren åben så vi kom videre og kl. 20.30 kørte vi ud af havnen. Opgaven var løst til vores store glæde.

Hvordan det kunne lade sig gøre snakker vi ikke højt om. Men han havde en bror, der stor i vagten ved tolden, som hjalp os ind i frokosten. Vi var også nødt til at betale "ekspresgebyr" for at få tolden til at arbejde hurtigt og efterfølgende erfarede vi at vores mand dagen efter skulle rundt og afregne gebyrer hos hans mange venner i havnen.

Lad os ikke nævne ordet korrupsion i denne sammenhæng, men for første gang på vores rejse har vi oplevet hvor rådden verden virkelig kan være. Pinligt!

Højlandet hjælper lavlandet

Allerede fra flyveren kunne vi se at Ecuador er hårdt ramt af regntiden. Store områder var oversvømmede og vi var noget spændte på at se om vi kunne køre på vejene. Men det gik og selvom vi kørte i store vandmasser af og til var det skønt at køre op i bjergene mod Ambato, hvor vi besøgte

Jakob, der er søn af en af Mette's kollegaer og i øjeblikket udvekslingsstudent i Ecuador.

Efter et kort ophold kørte vi videre nordpå til Quito, hvor vi besøgte spejderne i Ecuador. Vi havde fået lov til at bo på deres hovedkontor, og da vi var der en lørdag kunne vi deltage i nogle af spejderaktiviteterne i byen. Held i uheld var der netop denne lørdag en stor aktivitet i samarbejde med Røde Kors, hvor spejderne hjalp med at pakke nødhjælp til lavlandet. Læs mere i spejderafsnittet.

Sådan kan man også hjælpe en gammel dame

100 spejdere står på linje efter hinanden. De har hver en Røde Kors-sæk i hånden. De står tæt, griner, fniser og tjatter til hinanden. De går langsomt, langsomt forbi "boderne" med mad og vand, som bliver læsset i sækkene. De er tunge. 10-15 kg basis ecuadorianske fødevarer: Ris, bønner, havregryn, sukker, salt, olie og konserver. Strømmen af sække ender henne ved os, hvor vi lukker dem, ved at sno toppen af sækken og sætte den fast med et stykke tape. Det er hårdt. Hver gang en sæk er færdig, skal den løftes og kastes over i en stor bunke. Det er mest drenge, som løfter. Men som dansk pige kan jeg selvfølgelig ikke stå tilbage for dem. Selvom jeg må indrømme, ikke højt selvfølgelig, at mine arme er ved at være lidt lange efter de første 50 sække.

Med et stopper strømmen af sække. Rundt omkring kan vi høre spejderne sige "Sal sal", "salt salt" på spansk. "Saltboden" er løbet tør for salt, og ingen kan finde mere salt i virvaret af kasser, sække og spejdere. Sækkene, som kun mangler salt, kan ikke blive pakket, og i stedet får vi i gang med at lukke og flytte nogle sække, som åbenbart ikke er blevet lukket, selvom de er pakket færdig. Det er trods alt Sydamerika. Arbejdet med at flytte og stable sækkene er endnu tungere end at lukke sækkene. Mine svage armmuskler får et tiltrængt pift. Jeg beslutter på stedet, at jeg altså ikke behøver at lave gymnastik i aften. Jeg har fået rigeligt i dag.

Endelig er vi færdige – der er i hvert fald ikke flere sække at pakke, for vi mangler stadig salt. Mens gården er fyldt med forvildede spejdere, som holder pause, beslutter vi, at det er på tide at komme hjem. Hvornår de pakker igen, kan ingen nemlig fortælle os. Måske om en time, måske i morgen, måske om en uge.

Tid er relativt i Sydamerika.

Oplevet af Marie

Regntiden giver oversvømmelser i lavlandet i Ecuador. Vi hjælper spejderne i højlandet (Quito) med at pakke nødhjæp.

Fra Ecuadors højland til Perus ørken

Lidt nord for Quito ligger Ækvator og der er naturligvis et helt anlæg som man kan besøge og sige at man har været der. Så her var vi også inden vi satte næsen sydpå for alvor. Næste mål var Cusco ved Machu Pichu i Peru, en lang, lang tur fra Ecuadors højland, til det fugtige lavland og mangroven

i det nordlige Peru (MANGE MYG – vi var nødt til at gemme os på det første og bedste hotel med myggenet og god ventilation) og hele vejen langs Perus stillehavskyst.

Når vi tænker på Peru tænker vi Inkariaget, lamaer, bjerge og indianere. Vi havde ikke drømt om at vi på denne del af turen skulle køre gennem de længste ørkenstrækninger på hele rejsen. Men det skulle vi. Kilometer efter kilometer kørte vi gennem ørken afbrudt af større og mindre byer med 50-200 km. afstand.

Det tog flere dage og vi har tilbragt mange timer i bilen. Men heldigvis har vi kunnet krydre det med badning i Stillehavet (som var et sandt fluepapir i Påsken), besøg i en nationalpark og et par fortidsminder.

Op i højden til Cusco og Inkariaget

Vi kørte igennem Lima uden ophold og via de mystiske linier og tegninger i blokmarken i Nazca satte vi kursen mod Cusco.

Der er en tid før inkaerne, som vi heller ikke hører så meget om. Ved kysten ligger der en af de største byer i verden bygget i ler (Chan Chan) og i området omkring Nazca linierne findes en hel del kirkegårde med velbevarede mumier fra før inkatiden. Flere af dem er ikke konserveret endnu, det har der ikke været penge til. Det var en stor oplevelse at se nogle af disse på et egnsmuseum i byen Ica. Der var både mumier, hovedskaller med hår og forskellige frisurer, eksempler på forlængede kranier, som er presset med en særlig pressteknik og skalpe, som krigere bar i bæltet.

Undervejs til Cusco oplever vi igen hvor stort Peru er. Vi havde set på kortet, at vi skulle over et pas på 4300 m. Men da vi efter en lang dags kørsel på dårlige veje op til passet var det mere end 4500 m og det strakte sig betydeligt længere end forventet. Vi vidste at det ville være skidt at overnatte så højt – vi kom helt nede fra havets overflade og havde regnet med at overnatte i 3000 m.

På marked i Andesbjergene.

Vi var alle lidt mærkede af højden og vi kørte og kørte for at komme ned – i begyndelsen blev det bare højere og højere. Det blev mørkt og vi brød vores principper og fortsatte. Heldigvis var vejen god og uden huller og noget senere end normalt kunne vi slå lejr ved et betalingsanlæg i 3700 m højde og nyde natteroen i silende regnvejr.

Dagen efter fortsatte vi over 2 bjerge og dale for at komme til Cusco, hvor vi i morgen skal besøge et af turens højdepunkter inkaruinen Machu Pichu.

Oplevet af Jørgen

Storslåede Machu Pichu

Efter en på alle måder spændende og fantastisk smuk tur over Andesbjergene i Peru og Bolivia er vi nu klar til den sidste del af Sydamerika.

Machu Pichu var som forventet meget smukt og imponerende. Beliggenheden på toppen af en tinde med stejle skrænter på alle sider gør

ruinen til noget helt specielt. Vi følte os hensat til kulisserne til et eventyr som Astrid Lindgrens Brødrene Løvehjerte.

Endnu engang blev vi overrasket over virkeligheden. Vi var klar over at inkaruinen var beliggende smukt på toppen af en tinde. Derfor forestillede vi os også at den lå højt. Men i virkeligheden skulle vi rejse nedad fra Cusco for at komme til den og den ligger så lavt, at der er varmere og mere ilt på Machu Pichu end i Cusco. Vi kunne læse os til at det havde været brugt som vinterresidens for datidens herskere.

På vores lange rejse er Machu Pichu den største turistattraktion målt i trængsel og optrækkeri. Det er svært at få billetter og priserne på alt omkring denne turistmagnet er skyhøje – næsten det dobbelte af nr. 2 på listen over det man skal se på en rejse jorden rundt.

Om det var pengene værd finder vi aldrig ud af – men meget smukt var det.

Fast bopæl i 4000 meter

Efter Cusco kørte vi videre mod Titikakasøen (læs Maries oplevelse) og Bolivia. Hele rejsen er på Altiplano i mellem 3500 og 4000 meter med enkelte højere pas, og vi fik lejlighed til igen at prøve kræfter med højdesyge. Heldigvis lykkedes vi med tilvænningen og det var stort set kun bilen der rigtigt mærkede højden. Men hun klarede det også, selvom vi begynder at mærke trætheden hos den gamle dame.

Det er en speciel oplevelse at være i La Paz i Bolivia. Vi kørte i et ligegyldigt forstads kvarter og pludselig holder vi foran et hul, hvor storbyen kravler op og ned langs med siderne. Et fantastisk syn i denne højt beliggende by, hvor de mest attraktive kvarterer ligger længst nede i bunden, hvor der er varmest og mest ilt. Vi besøgte spejderne i La Paz, som har et flot spejderhus i denne bydel.

Held i uheld

Vejene til La Paz er gode men vi havde hørt rigtig meget forskelligt om kvaliteten syd over. Både tilstanden i almindelighed men også pga. den ekstraordinære hårde regntid.

Vi havde besluttet at vi ville se saltsøen ved Uyuni – og der er kun dårlige veje dertil. Og derfra skulle det være endnu værre, hvis vi ikke ville køre samme vej tilbage. Og det ville vi ikke. Der var ikke anden vej – den gamle dame måtte på eventyr.

Allerede efter en halv dags kørsel fik vi første påmindelse om at alt kan ske i dette land, hvor afstande og højde er stor og der er langt til hjælp. Det ene bagdæk eksploderede på et af de værst tænkelige steder – langt til alt!

Inden vi tog af sted overvejede vi om vi skulle have 2 reservehjul med. Men valgte det fra af pladshensyn. Og sandsynligheden for en eksplosion er ikke så stor – vi har med så vi kan klare mere end en punktering på samme tid. Men nu stod vi der – et ødelagt dæk og vi kunne ikke få et nyt de passede de steder vi spurgte på vejen. Der var ingen anden udvej end at køre en omvej på flere hundrede kilometre til en by for at finde et andet dæk. Pludselig kører vi der ude midt i det hele uden reservehjul – det usandsynlige situation var opstået.

Det var nervepirrende, men heldigvis skete der ikke mere og vi fandt et brugt dæk i Potosi – verdens højest beliggende by.

Spændende kørsel

Det var ikke meningen at vi skulle have kørt fra Potosi til Uyuni, og vi havde fået mange advarsler om netop denne vej. Men det skulle vise sig at den var fantastisk.

Ganske vist var den ikke asfalteret og lange strækninger var i sand og meget bumlet, men vores bil var perfekt til opgaven og landskabet vi kørte igennem var utrolig smukt. Så vi levede med den ekstra tid vi måtte bruge på turen. Vi har haft mange overnatninger i felten på disse strækninger.

Uforudsigelige veje i Bolivia. Her er vi havnet i et flodleje.

Efter at have besøgt saltsøen kørte vi videre mod syd til Tupazi. Også her havde vi fået at vide at vejen var dårlig – men på en anden måde end vejen fra Potosi (hvad det så end betød??)

Efter de første 100 km undrede vi os – det var blot en lang og lige vej som snoede sig ind og ud, op og ned mellem flotte canyons. Den var dårlig, men ikke svær. Men så pludselig førte vejen ned i en floddal og vejen videre ud i det delvist udtørrede flodleje... Der var ganske vist nogle hjulspor vi kunne følge – men var det virkelig den vej vi skulle. Det var jo trods alt en hovedvej i Bolivia vi kørte på.

Vi fulgte sporene og det blev værre og værre – på et tidspunkt måtte vi lede et stykke tid for at kunne se hvor vi skulle videre. Men det viste sig at vejen var rigtig og vi fandt ind til en lille by der lå der midt i det hele.

Senere på sammen strækning førte vejen op i højden og i modsætning til normalt kørte vi på toppen af bjergene – skiftevis på den ene og anden siden

af graten. Meget spektakulært, det er normalt kun noget man oplever gående.

Til trods for de mange anstrengelser og svedeture i højden klarede den gamle dame også disse strabadser. Og vi blev en oplevelse rigere efter en lang rejse gennem nok noget af det smukkeste vi har set på turen.

Mættet af storhed

Vi kan mærke i bilen, at vi nu kan se målet i horisonten. Oplevelserne har stået i kø for at komme ind på livet af os men vi bliver mere og mere selektive i vores valg. Vi er mætte og trænger til at hvile os i nogle uger. Heldigvis kommer der et naturligt afbræk når vi skal sende bilen til Europa. Her er vi nødt til at holde en pause.

I det daglige er livet i bilen nu inde i en fast gænge. Det er de samme småting vi diskuterer (af typen "hvem har trykket midt på tandpastatuben") og det største emne hver dag er: Hvad skal vi have at spise. Og her folder vi os ud – prøver nye ting af og genopfrisker hverdagsretterne fra Danmark. Men hovedmåltidet er stadig pasta med tomatsovs!

Så når den gamle dame vil, er dagligdagen i bilen utrolig uproblematisk og enkel i forhold til hjemme i Danmark. Og mærkeligt nok er det i sidste ende udsigten til den hektiske dagligdag, der giver os energi til de sidste måneder af denne lange rejse.

Oplevet af: Jørgen

Den puma-formede sø – i hvert fald ifølge vores guide

Titikaka-søen er ifølge vores ivrigt talende guide den højest beliggende sejlbare sø i verden (ca. 4000 m). Søen er et af Bolivia og Perus store tilløbsstykker, både pga. søens beliggenhed men i særdeleshed pga. af befolkningen, som bebor den. Vi havde i Puno købt en pakketur, som skulle vise os søens seværdigheder; de flydende sivøer, øerne Amanti og Takile.

Efter at vi har lagt fra i Puno, sejler vi i en godt fyldt båd mod sivøerne. Sivøerne har været en turistattraktion i årevis, og det præger de præget af. Den

lokale befolkning er blevet udnyttet til turisme, og bliver presset til at bo på en slags tømmerflåder af siv, for at turisterne kan opleve deres "autentiske" virkelighed. Det er dog mange år siden, at det var nødvendigt for beboerne at bo på søen, og turismen er med til at holde fast i den traditionelle levevis, som i hvert fald ikke øger levestandarden. Men turen inkluderede det, så der var ingen vej udenom. Selve besøget var meget godt beskrevet i en af de andres guidebøger som flydende souvenirbutikker. Det var ved det var. Det besøg kunne jeg godt have undværet.

Fra sivøerne satte vores mellemstore båd kursen mod Amanti. Beboerne på Amanti og Takile har set, hvordan turismen har ødelagt kulturen på sivøerne, og har derfor valgt selv at styre og organisere turismen på deres øer. I starten som kooperativ på begge øer i dag er det kun Amanti, hvor kooperativet stadig fungerer. Men øerne har stadig selv kontrollen med turismen, og arbejder for at bevare deres egen kultur samtidig med, at de har turismen som indtægtskilde ved siden af.

I Titikaka søen besøger vi øen Amanti, hvor et kooperativ giver turisterne autentiske oplevelser. Her bespises vi med 3 slags kartofler og stegt ost serveret i køkkenet.

På Amanti skulle vi overnatte og samtidig opleve lidt af deres kultur. Vi er indkvarteret hos en lokal familie, som byder på traditionel mad fra Amanti. Lækre kogte okra, kartofler i flere farver og stegt ost er blandt andet på menuen, sammen med en forrygende lækker kvinoasuppe – den er mere end bare almindeligt god.

Programmet byder også på fællesdans i folkedragter om aftenen i forsamlingshuset. Godt udklædt i lokale strutskørter og stramme livbånd giver vi den gas på dansegulvet til lokale rytmer. Vi kan godt mærke, at der er mindre ilt i luften!

På vej tilbage til Puno igen dagen efter besøger vi Takile, hvor vi får købt lidt kunsthåndværk og smagt en lækker ørred fra søen. Halvandet dejlige døgn i den friske luft med masser af dejlig mad og en kultur, som er helt anderledes end det, vi ellers har set.

Oplevet af: Marie

Kapitel 13 Argentina og Buenos Aires

18. april - 9. Maj 2008

Efterår

Efter at have rejst i troper og høje Andesbjerge blev det bogstavelig talt efterår i Argentina og Buenos Aires. Gyldne træer og kølig luft fulgte os meget symbolsk på den sidste del af vores rejse i Sydamerika og markerede på den måde det lidt triste faktum, at resten af rejsen foregår i mere kendte omgivelser på den europæiske kontinent. Efterår.

Det nordlige Argentina er også en del af Andesbjergene og skønheden fra Bolivia fortsætter et godt stykke ned i Argentina. Men vejene er bedre og alt er mere civiliseret end i det fattige Bolivia. I løbet af et par dage trillede den gamle dame nedad gennem den ene smukke dal efter den anden. Vi mellemlandede i Salta, et af de store vinområder i Argentina.

I de argentiske Andesbjerge er vejene stadig rustikke. Senere bliver de meget lange blæsende og monotone.

Her oplevede vi for første gang for alvor, at alt er omvendt på den sydlige halvkugle. Vinhøsten var på sit højeste og vi benyttede lejligheden til at par dages afslapning med dejlig vin i en lun eftersommer, så vi følte os hensat til tidligere ture til det sydlige Frankrig.

Efter Salta gik højdemåleren for alvor mod 0 m. Gennem flere dage kørte vi ad laaange, lige landeveje, hvor vi fra tid til anden gemte os mellem lastbilerne for at søge læ for den hårde modvind på de åbne sletter.

I Rosario lidt vest for Buenos Aires fik vi at vide, at skibet til Europa var forsinket og vi fik 3-4 dage ekstra foræret. Vi skulle i forvejen tilbringe 8-10 dage i Buenos Aires, så vi valgte at bruge de ekstra dage på den Argentinske badekyst Mar del Plata sydvest for Buenos Aires.

Også her var det efterår og vi måtte lede længe efter en åben campingplads, hvor vi kunne hvile, lave lektier, vaske og gøre rent inden bilen skulle sende til Spanien.

Argentina er tangoens hjemland. I Buenos Aires danses der i gaderne hver søndag.

Argentinsk folkelighed

Efter mange måneders rejse i vanskeligere lande, er det en fornøjelse at køre gennem Argentina. Landet er meget smukt og det er nemt at rejse i takket være en befolkning, som overalt er nysgerrige, hjælpsomme og venlige. Under en rast ved landevejen kom en bonde ud og spurgte om vi havde problemer og om han kunne hjælpe. Det har vi ikke oplevet siden Tyrkiet og Iran.

Argentinerne har også en campingkultur, der gør det nemt at rejse på vores måde. Nogle steder overnattes på campingpladser, men flere steder er det blot ved kysten, floder eller grønne områder. Argentinske mænd mødes med deres fiskestænger om søndagen. Især i omegnen af Buenos Aires mødte vi mange weekendcampister som altid var klar til en god snak – så godt vi nu kunne.

Den sidste tango

Buenos Aires viste sig at være en pragtfuld storby med ligeså meget charme som Paris. Vi boede på et hyggeligt hostel i San Telmo, der mest af alt minder om latinerkvarteret i Paris. Tangoen fylder meget her, og vi fornøjede os både med at opleve den på gaderne som tilskuere og som udøvende under kyndig vejledning (lærte det dog aldrig!).

En lørdag aften dristede vi os ind på en tangobar uden rigtig at vide, hvad der skulle foregå. Allerede ved indgangen blev vi mødt af en afslappet påklædt herre, som spurgte til vores reservation? Det havde vi ikke, så vi fik en plads i siden nede bag ved i det halvtomme lokale.

Efter en halv time blev lokalet imidlertid fyldt og præcis kl. 22 trådte en ældre, let kraftig herre med vildt hår og skæg på scenen med sin harmonika. Og efter en lang uforståelig introduktion på spansk startede virtuosen koncerten, som tilsyneladende var tango på et meget højt niveau - at dømme på de koncentrerede tilskuere og de bragende bifald. Senere efter endnu længere introduktion og anekdoter trådte en guitarist på scenen. Og den avancerede musik fortsatte.... Vi sneg os ud i pausen med minderne om vores oplevelser af den klassiske musik i Indien, der på alle måder var

anderledes end dette og alligevel lige så fremadartet, uforståelig og ja – kedelig!

Shipping, shopping og spansk!

Det meste af tiden i Buenos Aires blev brugt på at pakke og sende bilen, Marie og Sofie tog 20 timers spanskeundervisning og sidst men ikke mindst powershopping i et omfang, der gjorde kreditkortet rødglødede og for alvor udfordrede maksimumsvægten i flyveren til Europa. Heldigvis er priser på tøj og sko i Argentina meget lave og vi skal jo alligevel have nyt tøj, når vi kommer til Danmark. De største er nemlig blevet mindre og de mindste er blevet større!

Kapitel 14 Tilbage i Europa

10. maj - 2. Juni 2008

Forår

Bilen ankommer til Bilbao i slutningen af maj måned. Mens vi venter, har vi indlogeret os i billige bungalowtelte på Costa Brava i Spanien – prisniveauet i Spanien er voldsomt højt i forhold til det vi har vænnet os til og det er heldigt at Vacansoleil med lave ”afbuds”- og ”last minute”- priser har gjort det muligt for os at få logi til samme prisniveau som i Sydamerika.

Så holder vi lidt ferie her, mens vi nyder forårets komme sammen med en masse hollændere, der åbenbart har 2 ugers ferie på dette tidspunkt i foråret. Vi laver præcist det samme som alle andre, der holder ferie her – slapper af og nyder at lave noget andet end dagligdagen. At rejse er også hårdt arbejde.

I slutningen af maj rejser vi til Bilbao og henter bilen. Derefter går turen til Portugal, hvor vi har en spændende kontakt til nogle seniorspejdere, der driver et interessant spejdercenter nær Porto. Senere rejser vi sydover og vi håber at det bliver muligt at få Afrika med på ruteplanen.

Ulvetid

Sikken en forskel. Med et slag er vi kommet til et kontinent, hvor kreditkortet virker næsten hver gang, hvor vi ikke længere skal rende rundt med en rulle toiletpapir i lommen, hvis vi skulle blive trængende, hvor drikkevandet kommer ud af hanen og hvor vi tør spise kødet i supermarkedets disk uden at bekymre os om det er i orden. Og hvor priserne er 3 gange højere end i Argentina og 4-5 gange højere end Bolivia, Peru og mange af de andre steder vi har været. Priserne må værre steget enormt mens vi har været væk – eller også har vi bare vænnet os til det lave prisniveau, der passede så godt til vores budget. Det er jo nok det sidste der er tilfældet.

Men selvom om vi er kommet tilbage til velfærdssamfundets superliga EU, kan vi her i Spanien opleve det samme som vi har oplevet hos kurderne i

Tyrkiet, tibetanerne i Tibet og indianerne i Peru og Bolivia. Mindretal, der holder fast i sit sprog, sin kultur og sin ret til at være et selvstændigt folk med eget land og flag.

Den spanske ulv vogter fårene og meget symbolsk kører baskerne i stort tal rundt med et får på bagsmækken af bilen. Jeg spurgte en kvinde på et museum om fårets betydning. "Det er ulven" svarede hun, "og det er så dybt i mit hjerte". Hun fandt en lille stak mærker i skuffen og viste dem til mig. "Ulven vogter fårene og her på egnen sætter vi et mærke på bilen for på den måde at vise at vi står sammen".

Tilsvarende er den spanske version af vejskiltene i hele regionen malet over med spraymaling for ligesom at markere at man ikke regner med det spanske sprog. Plakater, bannere og slagord på murerne hører også med og vi mærker tydeligt at der også her indenfor EU er minoriteter, der kæmper for deres frihed.

Det gør indtryk på os at blive mindet om, at det ikke kun er ude i verden de har den slags problemer.

Regnvejr og oversvømmelser

Selvom vi er i Spanien og solen burde skinne er vi røget ind i et meget ustadigt sommervejr, hvor det vel har regnet mere end 2/3 af den tid vi har været her. I sidste omgang endda så meget, at Bilbao er ramt af store oversvømmelser af samme kaliber som vi oplevede i regntiden i Ecuador.

En del af vores indkvarteringsplan i tiden uden bil indebar 3 uger i villatelte på Costa Brava, som vi lejede til spotpris. Men regnen taget i betragtning valgte vi en lørdag morgen efter en hel nat i øredøvende silende regn at pakke den lille lejede Citroen C3 og køre til Mettes familie i Schweiz, hvor det efter sigende ikke regnede. Efter et dejligt gensyn og tørvejr returnerede

Mens vi venter på bilen bor vi på camping i Spanien og kører rundt i en lille lejet Citroen C3

vi til Spanien en uge efter til lidt bedre vejr – for en kortere bemærkning. Så begyndte det at regne igen.

Regnen til trods – vi benyttede hullerne i skyerne til at se den ufærdige domkirke i Barcelona, til at besøge og opleve flere af Dali's mærkærdige kunstværker på museer i området og til at nyde den smukke Middelhavskyst.

Mod vest til Bilbao

På vej mod vest gjorde vi holdt i Pyrenæerne i regionen Aragon efterfulgt at yderligere en lille uge i Navarra, hvor pilgrimsruten til Santiago de Compostella går igennem. Vi havde hørt lidt om pilgrimsruten, men vidste ikke helt hvad det var. Men faktisk er der et stort antal mennesker (og det er stigende), der hvert år går 7-800 km i løbet af en måneds tid af en af de mange ruter, hvoraf den mest almindelige går fra den franske grænse over Pyrenæerne til Santiago de Compostalla. Undervejs overnatter man på små herberg, der ofte er tilknyttet et kloster. Oprindeligt en religiøs handling,

men i vore dage vist også som en "rensing af sjælen" – man har i hvert fald tid til at tænke mens man travet igennem de smukke omgivelser. Måske et projekt til fremtiden – lige nu er vores sjæl vist ved at være renset.

Oplysning

Som det fremgår har vi kørt en del kilometre i del lille C3. En del af tiden har vi i nogle uger siddet med ørerne klistret til højttalerne fra bilens CD-afspiller og nogle gange har vi endda været nødt til at blive siddende efter at motoren var stoppet.

Marie har i fødselsdagsgave fået Øjvind Kyø's dobbeltbind om Blekingegadesagen – indtalt på CD. Den meget grundige gennemgang af hele sagen, beretningen om den yderste venstrefløjs nyere historie og ikke mindst sammenhængen til palæstinenserne kamp for deres egen stat og terrorismens historie i resten af verden, har samlet hele familien omkring højttalerne (incl. Astrid), og oplysningen har givet anledning til mange timers indholdsrige samtaler over aftensmaden og i fritiden, hvor vi ikke hørte nye kapitler. Ikke underligt at vi også reflekterer over det vi ser og oplever i baskerlandet.

Det har været alle tiders og vi kun ærgre os over at vi ikke har tænkt på at tage flere lyd CD-er med på rejsen.

Motorstop og blokade

"Vores" skib kom først næsten en uge for sent af sted fra Buenos Aires. Dernæst fik det maskinskade og måtte i dok i Antwerpen og da vi hertil morgen skulle have haft alle papirer til at hente bilen viste det sig, at skibet mod forventning ikke var ankommet som planlagt. Årsag: Blokader i Le Havre i Frankrig. Men i morgen skulle det være sikkert og vist...

Undskyldninger er der nok af og mens vi fordøjer dem opholder vi os i en campinghytte nær havnen i Bilbao, hvor vi skal have bilen. Her bliver vi indtil vi får bilen igen, hvorefter ruten er fastlagt til Portugal (herunder spejdercenteret "Drave", som vi glæder os meget til at se), videre mod syd til Sydspanien, hvor vi sejler til Marokko og laver en rundtur inden vi

returnerer til Spanien og slutter eventyret med den lange køretur op til den dejlige danske sommer.

Oplevet af Jørgen

Den 6. Passager - rejsen til Spejdercenteret Drave

En torsdag morgen kørte vi mod Drave, som vi glædede os meget til at opleve. Desværre var der ikke så meget aktivitet der, her i eksamenstiden, så vi var nødt til at besøge det alene. Det skulle dog vise sig, at vi ikke var helt alene – denne almindelige torsdag havde Murphy sneget sig med som 6 passager.

Der findes ikke et almindeligt kort, der viser vejen til Drave. Det ligger nemlig midt imellem alting i det portugisiske højland. Vi havde derfor fået en email med en udførlig beskrivelse, som viste vejen dertil.

Af forskellige årsager havde vi ikke fået printet beskrivelsen, og den elektroniske version på min USB skulle vise sig ikke at kunne bruges. Vi kunne ikke lige finde en internetcafe i Porto om morgenen, så vi satsede på, at vi måtte kunne finde en i den sidste større landsby inden afkørslen til de små veje.

Efter et par timers kørsel ankommer vi til landsbyen, og vi begynder at lede efter en internetcafe. Det første intuitive forsøg leder os ud på nogle små veje, der bliver mindre og mindre og mindre – indtil vi til sidst holder med fronten inde i en privat ejendom uden gode muligheder for at vende bilen. Hmm. Vi prøver dig at vende alligevel, og efter nogle gange frem og tilbage stiger Murphy ud af bilen og med den karakteristiske knasende lyd af glasfiber og metal mod et stengærde i baggrunden, får han dirigeret bilen rundt, så fronten vender den rigtige vej...

En nærmere undersøgelse afdækker, at vores boks bag på, er så medtaget, at vi er nødt til at tage den ind i bilen og finde et sted, hvor vi kan få overblik over situationen. Murphy vælger at tage med på den videre færd – vel vidende, at han ikke var velkommen længere.

I byen er vi lidt heldige. Vi finder en rasteplads lige uden foran en cafe med internet og printer, og i den til anledningen udvidede frokostpause, får vi både spist, tømt, repareret og fyldt bagageboksen (det kunne heldigvis lade sig gøre) og printet beskrivelsen af det sidste stykke til Drave.

Opmuntret af succesen i middagspausen kører vi videre ud for at finde de små veje. Det er ikke let, men efter et udefineret antal forsøg og fortolkninger af den printede beskrivelse beslutter vi, at vi må være på rette spor. Vi kører op og op af små snoede skovveje, og vejene bliver mindre og mindre og stejlere og stejlere. På en af de sidste stigninger er hastigheden så langsom, at Murphy uden besvær lykkes at hoppe af bilen. Og i det samme lyder det som om, vi kører rundt med en kæmpe plasticpose under bilen. Der går dog kun et kort øjeblik, og alle lamper lyser og blinker og der lyder væsende lyde fra køleren.

Her midt på bakken er kileremmen til køleren sprunget, og vandet koger ved mindst 120 grader – det tager 5-10 minutter før køleren er faldet bare nogenlunde til ro.

Spejdercenteret Drave langt ude i Portugals bjerge er meget idyllisk.

Den kvindelige del af besætningen begynder at fryde sig over, at falckabonementet vist er gyldigt på disse kanter. Men det vil tage mange timer at få dem herud, klokken er mange, og de har givetvis ikke en kilerem i den rette størrelse. Et sted i bagagen har vi en ekstra og opmuntret af, at Murphy smågrinede valgte at gå videre alene, beslutter jeg at kaste mig ud en udskiftning her midt på bakken.

Iført de loypligtige sikkerhedsveste og advarselstrekanter i behørig afstand både for og bag, tømmer vi hele bilen (og bagageboksen igen), finder den ekstra kilerem, åbner til motoren og ved en større samarbejdsøvelse lykkes det at få den ny lirket på uden at splitte hele motoren ad. Jeg er jo ikke mekaniker - selvom de mange billeder af manden i motoren efterhånden kunne indikere det.

En times tid efter er det hele samlet igen og bagagen på plads. Klokken er efterhånden mange, men vi beslutter at fortsætte mod Drave. På vejen vinker vi en sidste gang til Murphy, og efter en halv times kørsel i det smukkeste portugisiske højland, ankommer vi til vejen der fører til Drave. Vi parkerer bilen, pakker kogegrej og mad og går de sidste 4 km (nogle mener 40!) til centeret, hvor vi i den smukkeste aftensol tilbereder aftensmad, tager billeder og nyder halvanden time sammen med Ronja Røverdatter, inden vi går trætte tilbage til bilen, og lægger os til at sove.

Oplevet af Jørgen

Spejd med mening på portugisisk

Langt væk i det portugisiske højland bag en klippetop og nede i en dal, gemmer der sig en Ronja Røverdatter-landsby. Byen er bygget af grå sten, omhyggeligt stablet op til mure med skifertager, som man gjorde det i Portugal før EU.

I dag er Portugal et moderne land næsten på linje med Danmark. For nogle få generationer siden var det lille land i udkanten af Europa fattigt og underudviklet i forhold til lande som Tyskland og Frankrig.

Landets hurtige velstandsbølge har betydet, at Portugal står med en stor kulturarv, som skal renoveres, hvis den ikke skal gå til i løbet af ganske få år.

En af de skatte Portugal gemmer er spejdercentret "Drave" eller med andre ord den ovennævnte Ronja Røverdatter-landsby.

Drave stod for forfald som følge af affolkning, da de katolske portugisiske spejdere i 2000 begyndte at holde aktiviteter på stedet.

For portugisiske rovere(seniorer) er "service" en meget vigtig del af spejderarbejdet. Service handler om at gøre noget for samfundet, forklarer Jorge Leão en 25-årig spejder, som er hjælper på Drave. "Drave er ingenting ud "the service" ifølge Jorge.

På Drave består "service" i at genopbygge husene. Han forklarer, at som en del af et ophold på Drave skal alle hjælpe til med at genopbygge husene. "Vi har nogle skoleklasser, som bare vil være her for sjov, dem siger vi nej til." Med andre ord skal man gøre service, når man er på lejr på Drave. Hvad man skal gøre, bestemmer teamet bag.

Et ophold på Drave er ikke kun "service". Jorge forklarer, at de på større lejre i sommerferien laver helt almindelige spejderaktiviteter, de bygger køkkenborde og lejrpladser og laver primitiv overnatning. Når man har gjort sin del af servicen, så er resten af tiden fri, og man kan selv bestemme aktiviteterne. Det kunne f.eks. være, at man har lyst til at vandre i det smukke portugisiske højland, eller bare have det sjovt med alle de andre spejder, som er på stedet. Kort sagt er et ophold på Drave en almindelig spejdetur med mening og et virkeligt internationalt islæt for danske spejdere.

Har du lyst til at prøve en anderledes spejdetur, så er Drave bare et af stederne også Griebald i Spanien og Becours i Frankrig har lignende projekter.

Drave: <http://www.drave.cne-escutismo.pt>

Oplevet af Marie

Kapitel 16 Afrika - det 5. kontinent

7. juni - 24. Juni 2008

På landevejen igen

Det var en drøm at få bilen på gaden igen. Efter et nødvendigt service hos den lokale mekaniker i Bilbao fik vi pustet ordentlig liv i damen. Hun var blevet meget træt efter næsten 6 uger i søen, og kørte kun på 3 cylindere. Vi benyttede også lejligheden til at skifte bremses og andre sydamerikanske og mexicanske dele, som ikke helt holdt den kvalitet vi er vant til.

Derefter kørte vi sydvest, og fulgte pilgrimsruten et langt stykke inden vi kørte ind i det portugisiske højland i det nordøstlige Portugal. Her er der meget øde, da de fleste yngre portugisere vælger at flytte ind til storbyerne, hvor der er bedre jobmuligheder. Vi blev der dog nogle dage og kørte mod Porto via Duorofloden, hvor vinen står tæt på terrasserne langs floden. Portvinsland – endnu et højdepunkt på turen!

Undervejs fik vi etableret kontakt med Jorge, den portugisiske spejder, som skulle hjælpe os til at besøge spejdercenteret Drave, der kun findes på de allermest detaljerede kort. Som alle andre steder, hvor vi har mødt spejdere, var Jorge utrolig hjælpsom, og endnu engang fik vi lov til at overnatte på kirkens jord, denne gang i midten af Porto. Vi benyttede chancen til at se lidt af Porto, og overnattede her i 2 dage. Turen til Drave blev på alle måder en stor oplevelse, læs beretningen nedenfor.

Efter de mange ugers blæst, regn og kulde var vi meget sultne efter sol og varme. Vejret i nord var stadig ikke fantastisk, og derfor trak vi længere ned langs kysten, og overnattede ved vandet undervejs. Vi skulle helt til Algarve i syd før det for alvor blev sol og sommer. Tiden havde dog indhentet os, og for at indfri en målsætning om at have 3 uger i Marokko, besluttede vi ret hurtigt at køre til Algecira i Spanien nær Gibraltar.

Afrika – det 5. kontinent på vores rejse!

Der sejler et større antal færger mellem Marokko og Spanien. De fleste hurtige hydrofoil både, men også enkelte almindelige færger.

Allerede ved ankomsten til havnen mærker man, at vi er kommet nærmere en anden handelskultur. Billetter faldbydes af et utal af agenter, som kæmper om de rejsendes gunst. På samme måde som busselskaberne i Peru og rejsebureauerne i Indien. "Special price for you my friend". Uoverskueligt og anderledes – men det går op for os, at det er det kaos vi søger.

I Marokko fortsætter stilen i medinaen, som er det gamle kvarter i alle større byer, der er lukket bag bymureren, og er tæt pakket med handlende i små gader og stræder, som vi har oplevet det i basarerne i Tyrkiet og Iran.

Også påklædningen er meget anderledes og præget af traditioner. Mange kvinder er tildækkede, og både mænd og kvinder går i lange kjortler med hætter (jellaba) og specielle snabelagtige sko. Her er en speciel blanding af

Sidste stop inden hjemrejse til Danmark. Sahara.

østens afslappede mystik og Europas dynamiske storbymiljø med betalingsveje, pengeautomater og velhavende jetsets.

På landevejene, strandene og campingpladserne møder vi mange campere som os. Der kommer flere og flere – højsæsonen er ved at starte. Her kommer mange, men ikke så mange som i Sydeuropa – der er stadig lidt pioner og eventyr her, og prisniveauet er lavere end Europa.

Vi genkalder gode minder fra Tyrkiet og Iran, når der kaldes til bøn fra moskeerne, og vi suger de sidste dråber af eventyret, inden vi om præcis 2 uger sætter foden på speederen og den sidste uge inden d. 15. juli sætter kursen stik nord mod Danmark.

Hvor er vi dog heldige at vi kan afslutte eventyret på denne måde!

Kapitel 17 Hjemme igen

23. juni -15. juli 2008

Hjemme igen!

Efter en fantastisk afslutning på den lange rejse i Marokko er vi nu hjemme igen. Tirsdag d. 15. juli kørte vi som planlagt ind i indkørslen på Strandholtvej til en større modtagelse af familie, venner og presse.

Herefter gik turen stik nord på den Hjemme i vores dejlige drivhus igen efter et år på alverdens landeveje. Et år synes længe og vi har oplevet en masse. Men efter få dage går det op for os, at selvom vi har været væk i et helt år, så er der ikke ret meget, der er forandret hjemme. Det er nærmest fuldstændig som det plejer at være.

I den sidste del af rejsen kørte vi fra kysten i Marokko til Marrakesh og videre over Atlasbjergene, hvor den gamle dame en sidste gang skulle bruge kræfterne i heden. Det gik godt og vi nåede helt ud til MHamid nær grænsen til Algier, hvor vi kunne gå barfodet i det varme sand i Sahara i 40-50 graders varme.

Herefter gik turen stik nord på den østlige side af Atlasbjergene og ca. en uge før hjemkomsten krydsede vi atter Gibraltar og kørte via Costa Del Sol nordpå til Baskerlandet, Bordeaux, Giverny øst for Paris (maleren Monets hus) og direkte hjem til Stige.

Afsluttet af: Jørgen

Drømmen i livet!

Vi er en helt almindelig familie på 5, der i perioden 15. juli 2007 til 15 juli 2008 rejste jorden rundt i vores gamle folkevogn.

I disse dagbogsnoter kan du læse om forberedelserne og nogle af de mange oplevelser undervejs. Noterne er uredigerede og skrevet af Astrid, Sofie, Marie og Jørgen. De er derfor uden filter og dermed en unik mulighed for at opleve rejsen med forskellige øjne.